

Osnovna šola Središče ob Dravi

Šola

NAS POVEZUJE

Zbornik ob 130-letnici šolske zgradbe v Središču ob Dravi

Osnovna šola Središče ob Dravi

Šola NAS POVEZUJE

Zbornik ob 130-letnici šolske zgradbe v Središču ob Dravi

Šola nas povezuje

mag. Jasna Munda, ravnateljica

»Imam sanje ...« (Martin Luther King mlajši)

»O čemer lahko sanjaš, lahko tudi uresničiš.« (Walt Disney)

»Veliki ljudje imajo velike sanje ...« (Robert T. Kiyosaki)

Kmalu po letu 1884 so naši predniki, ki so živeli tod, imeli sanje. Sanjali so o veliki, lepi, svetli, novi, sodobno opremljeni šoli, v kateri bi mladež nabirala prva šolska znanja. Sanjali so o novem hramu učenosti, s katerim bi nadomestili že pretesno šolsko zgradbo na Grabah, ki je tam stala že od leta 1813.

Sprva so novo šolo nameravali postaviti ob obstoječi stari šoli in ob cerkvi na Grabah, nato pa so našli prostor zanjo v Središču, na prostoru »Pod čapljami«, kakor so ga takrat imenovali domačini, saj so se na tem zamočvirjenem prostoru nekoč zadrževale čaplje.

Njihove sanje so se uresničile novembra 1891, ko je bila nova šola slovesno predana svojemu namenu. Od takrat je šolski prag prestopilo in zapustilo veliko generacij otrok, šola pa je ostajala. Doživljala je dozidave in posodobitve, bila je nema priča menjave generacij otrok, učiteljev in drugih zaposlenih. Vse je sprejemala pod svoj krov in jih povezovala.

Povezovalno vlogo šola ohranja še danes. Tukaj se v šolskem letu 2021/22 srečuje, vzgaja in uči devet generacij učencev, v njej je nameščena najstarejša skupina otrok iz vrtca, tukaj gostuje izpostava Glasbene šole Ormož, v šolskih prostorih deluje Krajevna knjižnica Središče ob Dravi, v telovadnici potekajo zimska rekreativna vadba in treningi članov različnih klubov in društev, tukaj potekajo različni javni dogodki in prireditve, šolske prostore občasno uporabljajo za svoje potrebe tudi druge ustanove, občina, društva in klubi.

Šola nas povezuje tudi tako, da se učenci in zaposleni aktivno vključujemo v dogodke, povezane s krajem, ter da učenci tukaj odkrivajo in razvijajo svoje interese in talente, zaradi katerih se nato vključujejo v krajevna kulturna in športna društva.

Tako ob praznovanju 130-letnice šolske zgradbe pravzaprav praznujemo življenje in delo v njenih prostorih. Zidovi brez

vsebine namreč niso nič. Vsebinsko so šoli dajale in jo še vedno dajejo mnoge generacije učencev in zaposlenih. Tukaj so svojo šolsko pot začeli ali pa so tukaj poučevali mnogi uspešni in ugledni rojaki, kot so bili npr. Anton Kosi, Martin Kojc, Karel Ozvald, Dušan Moškon. Sledili so jim še mnogi drugi in prepričana sem, da bo tako tudi v bodoče.

Jeseni 2021 smo želeli praznovati 130-letnico šolske zgradbe, vendar smo jo zaradi preprečevanja širjenja novega koronavirusa prestavili v letošnjo pomlad. »Nič hudega. Če so bile prestavljene zimske olimpijske igre v Tokiu iz leta 2021 v leto 2022, potem lahko tudi mi prestavimo naše praznovanje,« smo se tolažili.

Ob prazniku šole – naše slavljenske – smo izdali pričujoči zbornik, saj »je vsak jubilej priložnost za brskanje po spominih, za sprehod skozi čas«, kakor je zapisano na naslednjih straneh. V njem smo na kratko povzeli zgodovino središke šole, vtkali spomine dveh nekdanjih ravnateljev in nekaterih nekdanjih učenk, ki so bile hkrati tudi učiteljice na tej šoli, ter na koncu dodali še literarne in likovne prispevke sedanjih učenk in učencev. Ta zbornik je pravzaprav nadaljevanje glasila *110 let šole »Pod čapljami«*, ki smo ga izdali ob 110-letnici šolske zgradbe.

Našim prednikom – velikim ljudem – smo lahko hvaležni, ker so imeli velike sanje. Zaradi njih pod streho središke šole pretekle in sedanje generacije soustvarjamo skupno zgodbo o sedanjosti in sanjamo o prihodnosti novih generacij.

Prepričana sem, da so se sanje prednikov o veliki, svetli šoli, ki sledi sodobnim trendom v vzgoji in izobraževanju, ki sledi zahtevam časa, ki se ponaša z odličnimi vsestranskimi uspehi in ki je za učence topel in varen »drugi dom«, uresničile.

Kot nekdanja učenka te šole, kot nekdanja strokovna delavka te šole in kot sedanja ravnateljica želim vsem, ki nas središka šola povezuje, da bi znali črpati iz njenega bogastva preteklosti, uživati v trenutkih sedanjosti ter zreti s pogumom in z naklonjenostjo v prihodnost. Naj nas šola povezuje še naprej!

»Imam sanje ...« (Martin Luther King mlajši)

Ob jubileju
šolske zgradbe

Jurij Borko, župan

Tudi sam sem pred več kot 40 leti obiskoval OŠ Središče ob Dravi in spomini me večkrat zanesejo v lepe šolske in tudi obšolske dogodivščine. Vsekakor smo bili tedaj generacija, ki je preživljala lepo in brezskrbno otroštvo ob igri in z veliko druženja, seveda ob izpolnjevanju svojih obveznosti, tako doma kot v šoli.

Tradicija osnovnega šolstva v občini Središče ob Dravi je bistveno daljša od 130 let in na to smo ponosni. Skupaj z vodstvom šole in s šolskim kadrom se zavedamo, da osnovnošolsko izobraževanje ni samo zakonska obveza občine in države, ampak je to temelj izobraževalnega sistema, ki da vsem generacijam osnovnošolcev pomembna znanja in izhodišča za nadaljnje šolanje in študij. Da bi omogočili čim boljše pogoje za delo, je občina Središče ob Dravi ob nastanku v letu 2006 kot prvo investicijo in prioriteto izvedla obnovo šolske stavbe, kar je izvedeno v letih 2008–2009.

Kljub temu da naša osnovna šola sodi med manjše ali srednje osnovne šole, pa naši osnovnošolci iz leta v leto dosegajo zavidljive rezultate, ki so boljši od rezultatov republiškega povprečja. To dokazujejo številna priznanja z različnih področij tudi na republiški ravni. Uspehi so vsekakor odraz dobrega in strokovnega dela z osnovnošolci, ki pridobijo dobre osnove za nadaljnje šolanje.

Znanje je ob zdravju naše največje bogastvo, ki posamezniku, lokalni skupnosti in državi prinaša napredek in obstoj. Tega se v občini Središče ob Dravi posebej zavedamo, saj smo še vedno demografsko ogrožena občina, ki vse svoje napore in sredstva vlaga v šolstvo, gospodarstvo, kmetijstvo in turizem. Le razvoj navedenega je zagotovilo za obstoj generacij, ki prihajajo, in poselitev naše prečudovite podeželske krajine.

Za dosego tako visokega in pomembnega jubileja naše osnovne šole se je potrebno zahvaliti vsem generacijam, ki so vlagale v osnovno šolstvo in skrbele zanj, tudi v najtežjih časih, ki si jih danes mogoče ne moremo predstavljati. Zahvala tudi sedanjemu vodstvu osnovne šole in celotnemu učiteljskemu zboru z ostalim tehničnim kadrom, ki uspešno vodi enega naših najpomembnejših vzgojnih zavodov.

Župan Jurij Borko in ravnateljica Jasna Munda, sprejem učenk, junij 2014

V imenu Občine Središče ob Dravi, kakor tudi v svojem lastnem imenu, vsem iskreno čestitam ob visokem jubileju osnovne šole, z željo, da s skupnimi močmi in sodelovanjem peljemo to uspešno zgodbo še naprej.

Kronološki sprehod
Zgodovina šole "Pod čapljami"
v letih od 1891 do 2001

Samo Žerjav

Začetki središkega šolstva segajo v 17. stoletje, najbolj znan učitelj tistega časa pa je bil Matej Sinkovič, ki je v Središču služboval med leti 1660 in 1685.

Naslednji mejnik je bila izgradnja trajno primerne prostora. Izbran je bil prostor med župniščem in cerkvijo na Grabah, torej izven osrednjega kraja. Šolo so slovesno odprli leta 1813. Leta 1884 je bila šola na Grabah razširjena v štirirazrednico.

Šola na Grabah

Število učencev se je nenehno povečevalo, zato so kmalu pričeli razmišljati o novi, večji šolski zgradbi. Izbran je bil prostor v Središču, imenovan »Pod čapljami«. Nova šola je bila hitro zgrajena in 13. novembra 1891 predana svojemu namenu.

Novo šolo, ki je kmalu postala šestrazrednica, so v nadaljnjega pol stoletja, do začetka druge svetovne vojne, zaznamovali upravitelji Anton Kosi, Ivan Najžer, Miroslav Venigerholz in Srečko Vittori. Število učencev se je do vojne povečalo na okrog 365, za katere je skrbelo 9 učiteljev.

V času druge svetovne vojne je bila večina srediških učiteljev zaradi nasprotovanja nemški okupaciji pregnana. Pouk, ki se je izvajal v nemškem jeziku, so poučevali učitelji, priseljeni iz

Šola „Pod čapljami“, zgrajena 1891

nemškega govornega področja. Viri poročajo o zelo slabem šolskem obisku.

Obdobje po letu 1945 je v šolo »Pod čapljami« prineslo številne spremembe. V prvih dvajsetih letih nove države Jugoslavije je primanjkovalo strokovnih delavcev, a s prizadevnim delom učiteljev, ki so obenem živeli za svoj kraj, se je dalo marsikatero težavo lažje premagati. Šolska knjižnica, ki je bila med vojno uničena, je bila v nekaj letih precej obogatena, na šoli so delovale različne strokovne šole, leto 1955 je bilo v znamenju 1. krajevnega praznika, v šolskem letu 1957/58 pa je bila ustanovljena osemletka.

Dela za dograditev šole so se pričela leta 1965, otvoritev prizidka pa je bila aprila 1967. Tudi število učencev je svoj vrhunec doseglo v šolskem letu 1966/67, ko je šolo obiskovalo 367 učencev.

Naslednjo prelomnico je predstavljala postavitve novega vrtca leta 1975, ki svojemu namenu služi še danes. Novosti, ki so se v šolstvu uveljavljale v 70. in 80. letih 20. stoletja, je bilo veliko, središka šola je le še utrdila svoj sloves ene od najbolj nepogrešljivih in uglednih ustanov v lokalnem okolju. Izgradnja telovadnice je bila dokončana spomladi 1987. Na mestu

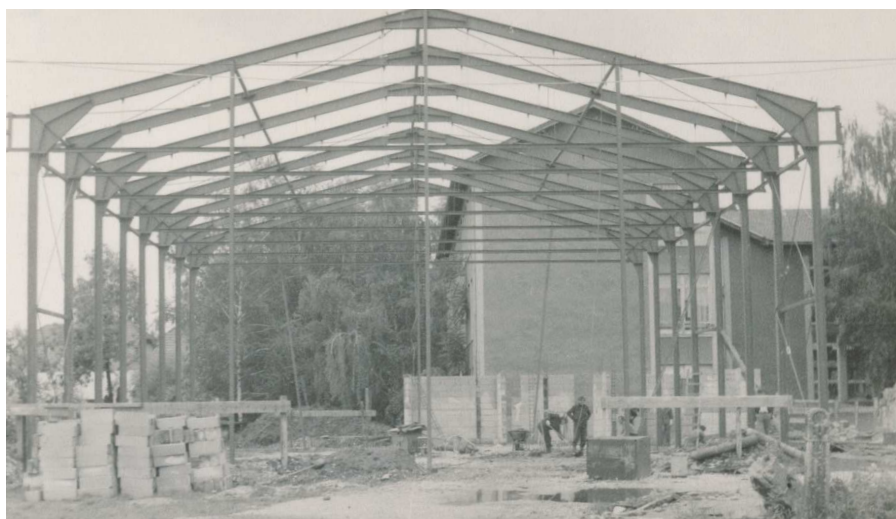
Otvoritev prizidka, april 1967

ravnatelja so se v letih od 1945 do 1991 zvrstili: Srečko Vittori, Ivan Zidarič, Marija Viher, Bojan Oberčkal in Majda Tkalec.

Po razglasitvi samostojne Slovenije in nesrečnih dogodkih v juniju 1991 je jeseni šolski prag prestopilo 234 učencev. Ravnateljstvo je leta 1992 prevzel Franc Šulek. Postopoma se prične uvajati opisno ocenjevanje v 1. in 2. razredu, izdaja se šolska publikacija, šola postane del mreže Zdravih šol, učenci odhajajo na bivanja v ČŠOD-je, po dolgotrajnih obnovitvenih delih se otvori Sokolana, nove prostore najde bogata šolska knjižnica, kot piko na i pa v letu 1998 šolo priključijo na internetno omrežje.

Nagovor ravnatelja Ivana Zidariča ob otvoritvi prizidka, april 1967

Gradnja telovadnice, 1985–1987

Otvoritev telovadnice, april 1987

Vira:

*Glasilo 110 let šole »Pod čapljami«. Središče ob Dravi, 2001.
Središče ob Dravi: kronika 1910–2010. Središče ob Dravi, 2011.*

Opomba:

Celotno glasilo 110 let šole »Pod čapljami« je objavljeno na spletni strani šole.

Iz šolske kronike

Samo Žerjav

ŠOLSKO LETO 2001/02

Šolsko leto je zaznamovala pomembna obletnica naše šole. Novembra 2001 smo s svečano proslavo v Sokolani obeležili 110-letnico središke šolske zgradbe, v kateri domujemo še danes. Ob tej priložnosti so učitelji pripravili še priložnostno razstavo, izšlo pa je tudi glasilo z naslovom *110 let šole »Pod čapljami«*. Dobili smo logotip šole z lipovim listom in čebelo, ki simbolizirata slovenstvo in marljivost naših učenk in učencev. Opazno je padanje števila učencev. Na pobudo Sveta staršev je bil ustanovljen Šolski sklad, namenjen nakupu učnih pripomočkov. Na zaključku Bralne značke nas je zabaval pisatelj Primož Suhodolčan. Šola je za dolgoletno sodelovanje ob krajevnem prazniku in organizaciji proslav dobila zlato plaketo Krajevne skupnosti Središče ob Dravi.

Prireditve ob 110-letnici šolske zgradbe, november 2001

ŠOLSKO LETO 2002/03

Prednostna naloga šolskega leta so bile intenzivne priprave na prehod na devetletno osnovno šolo. Število učencev je ponovno padlo. Naši učenci so se lahko prvič udeležili plavalnih tečajev veliko bližje kot doslej – v bazenu pri Gimnaziji Ormož. Aprila je bila otvoritev razstave dr. Karlu Ozvaldu, našemu rojaku in pedagogu. Našo šolo sta v tem šolskem letu obiskala Tone Pavček, ki je popestril naš slavnostni zaključek Bralne značke, in Adi Smolar, ki nas je zabaval na zaključni prireditvi.

ŠOLSKO LETO 2003/04

Leto je bilo zaznamovano z delno uvedbo devetletke. Novo šolsko leto smo začeli z dvema prvima razredoma, s 1. razredom devetletke in 1. razredom osemletke, ter s 7. razredom devetletke; učenci so iz 5. razreda osemletke prestopili v 7. razred devetletke, 6. razreda osemletke ni bilo več. Število učencev se je povečalo, kar gre pripisati povečanemu številu oddelkov zaradi uvedbe devetletke. Veliko truda je bilo vloženega v ureditev učilnice za 1. razred. Svet šole je za obdobje petih let (2004–2009) ponovno imenoval ravnatelja Franca Šuleka. Začela se je izgradnja nove kotlovnice. Pouk se je po novem začel ob 7.45, novost je bila tudi uvedba popoldanske malice ob 14.30. Angleščina je bila prvič ponujena kot »tečajni« pouk v vseh razredih. Prvič so bili izvedeni izbirni predmeti za učence 7. razreda devetletke. V okviru zaključka Bralne značke nas je obiskal Tone Partljič. V decembru je šola dobila novi žig.

ŠOLSKO LETO 2004/05

Našo šolo je zapustila zadnja generacija učencev, ki so končali osemletko, in hkrati zadnja generacija, ko smo imeli še dovolj učencev za dva oddelka. Posodobljeni način kurjave je že začel kazati prve rezultate. Povečal se je nabor izbirnih predmetov, ki so bili na voljo učencem višjih oddelkov devetletke. Učencem se je prvič ponudilo jutranje varstvo in varstvo vozačev. Decembra 2004 je bila v Sokolani prireditev, ki se je je udeležil tudi ambasador UNICEF-a Lado Leskovar. Ob tej priložnosti smo mu izročili sredstva, zbrana za otroke v Afriki. Šola je gostila simpozij dr. Štefana Kočevarja, ki se ga je udeležil tudi takratni minister za šolstvo in šport dr. Milan Zver.

ŠOLSKO LETO 2005/06

Tik pred začetkom šolskega leta se je začela menjava oken v avli in na hodnikih. Večina oddelkov na šoli se je šolala v programu devetletke. Uvedba devetletke je učencem omogočala izbiro številnih aktivnosti. Prvič smo izvedli nacionalno preverjanje znanja v 9. razredu. Na zelenici na vzhodni strani šole so se namestila igrala, pot do šole pa se je tlakovala. Leto je bilo v znamenju ustanavljanja Občine Središče, ki je stopila na svojo samostojno pot 1. marca 2006. Središki vrtec se je s 1. julijem 2006 organizacijsko priključil šoli.

ŠOLSKO LETO 2006/07

Nastanek samostojne občine je vplival tudi na organizacijo dela v zavodu – od prilagojenih Pravil šole do sprememb v Svetu zavoda. Pričela so se skupna prizadevanja za temeljito obnovo šole. Šolskemu skladu se je v tem šolskem letu pridružil Sklad vrtca. Vodja enote vrtca, poimenovanega Vrtec Navihanček, je postala Jasna Munda. Na šoli smo gostili pisateljico Janjo Vidmar. Pustni karneval, ki se je v kraju že dobro uveljavil, se je po prizadevanjih šole prestavil na sobotni termin. Krajevni praznik je prvič postal občinski praznik, kar je vlogo naše šole pri sodelovanju na prireditvah še povečalo.

ŠOLSKO LETO 2007/08

Šolsko leto je potekalo v znamenju temeljitih priprav na prenovo šole, ki se je pričela po zaključku šolskega leta. Najprej je prišel na vrsto stari del šole. Do avgusta so bila groba gradbena dela opravljena. Zbornica je svoj začasen prostor našla kar na hodniku. V tem šolskem letu smo bili izbrani v skupino šol, ki bodo pričele z uvajanjem poučevanja drugega tujega jezika. Gostili smo državno tekmovanje iz Vesele šole.

ŠOLSKO LETO 2008/09

Leto je bilo v celoti v znamenju zgodovinske prenove šole. Prenova je potekala v treh fazah, kar je zahtevalo veliko organizacijskih spretnosti pri zagotavljanju nemotenega učnega in delovnega procesa. Nove prostore so dobile kuhinja, jedilnica, glasbena in računalniška učilnica, čitalnica, zbornica. Vse učilnice in kabineti so bili prenovljeni do konca avgusta 2009. Šola je zaživela v polnem sijaju. Prenove se je razveselilo le še 144 učencev, medtem kot so v vrtcu beležili trend naraščanja števila otrok. V tem šolskem letu smo začeli s poučevanjem drugega tujega jezika. Ravnateljstvo Franca Šuleka je bilo podaljšano še za en mandat. Uvedlo se je še nacionalno preverjanje znanja za 6. razred. Pripravljali smo ukrepe za preprečevanje širjenja pandemije »ptičje« gripe.

ŠOLSKO LETO 2009/10

Osrednja prireditev, kjer so prenovljeno šolo predali svojemu namenu, je bila 9. septembra 2009. Slavnostni govornik je bil dr. Igor Lukšič, takratni minister za šolstvo in šport. »Šolo v Središču so končale številne generacije uspešnih ljudi.

Obvezujemo se, da bomo ostali dobra šola in skrbeli, da bo šolska zgradba ostala lepa za naslednje rodove,« je svoj nagovor sklenil ravnatelj Franc Šulek. Glavnina sredstev iz Šolskega sklada je bila namenjena plezalni steni v telovadnici. Varnost učencev se je povečala z novo šolsko ograjo. Gostili smo tudi mednarodni debatni turnir, ki so se ga poleg slovenskih ekip udeležili debaterji iz Moldavije, Bolgarije in Hrvaške.

Otvoritev prenovljene šole, nagovor ministra dr. Igorja Lukšiča, september 2009

Otvoritev prenovljene šole, nastop učencev, september 2009

Prenovljena šola, september 2009

ŠOLSKO LETO 2010/11

Med številnimi prireditvami, na katerih je sodelovala šola, sta izstopali dobrodelna prireditev v Sokolani, kjer so se zbirala sredstva za delovanje obeh skladov zavoda, ter prireditev »100 let Sokola« na šolskem igrišču. Ponovno smo gostili mednarodni debatni turnir. Šolski folkloristi so gostovali v Turčiji. V okviru zaključka Bralne značke smo gostili pisatelja Ivana Sivca. Na mestu ravnatelja je prišlo do menjave: dolgoletnega ravnatelja Franca Šuleka, ki se je upokojil, je ob koncu šolskega leta zamenjala Jasna Munda.

ŠOLSKO LETO 2011/12

Največja pridobitev so bila igrala za najmlajše na igrišču na južni strani šole. Notranjost šolske telovadnice je bila deležna prenove, kar smo v aprilu 2012 obeležili tudi s prireditvijo. Veliko sredstev je bilo vloženi v nakup interaktivnih tabel, projektorjev in računalnikov. Vključili smo se v mednarodni projekt ESFALP (Evropske šole za aktivni planet), v okviru katerega smo začeli urejati učno pot Splavnica in se udeležili dveh srečanj sodelujočih šol v projektu, ki sta bili v Avstriji in v Romuniji. Povezali smo se z OŠ Mislinja, s šolo v pobrateni občini. Pridružili smo se prvemu vseslovenskemu projektu Tradicionalni slovenski zajtrk, začeli smo z računalniškimi tečaji za upokoјence ter ponovno gostili mednarodni debatni turnir. V

skladu z digitalizacijo je bila uvedena e-zbornica. Najpomembnejše delo na pedagoškem področju je bilo sodelovanje v projektu dviga bralne pismenosti. Za učence so se pričele pripravljati skupne pohvalne ure.

ŠOLSKO LETO 2012/13

V tem šolskem letu je angleščina postala prvi tuj jezik. Novost je bila tudi izvajanje projekta Popestrimo šolo (PoŠ), ki je učencem omogočala sodelovanje pri različnih dejavnostih izven pouka. Vključili smo se v projekt poučevanja slovenščine in slovenske kulture, ki smo ga izvajali na treh hrvaških šolah: OŠ Bisag, OŠ Visoko in OŠ Breznički Hum. Mladinski pevski zbor je sodeloval na prvem »zborovskem boomu« v Mariboru, luč sveta je prvič zagledal tudi božično-novoletni bazar. Na šolo se je po strokovno pomoč in mentorstvo vračalo čedalje več naših bivših učencev (praksa, priprava na strokovni izpit ipd.). Ob zaključku Bralne značke smo pripravili čajanko z boksarjem Dejanom Zavcem.

ŠOLSKO LETO 2013/14

Šolski prag je prestopilo najmanj učencev do sedaj (tj. 129). Izstopili smo iz skupnega računovodstva v Ormožu in ga preselili v prostore naše šole. Dnevnik in redovalnica sta se pričela voditi elektronsko in nekoč nepogrešljive klasične tiskovine so se opustile. Pričelo se je sodelovanje v projektu Kuhnapatu. Oktobra 2013 je bila v prostorih šole otvoritev Krajevne knjižnice Središče. Vključili smo se v razvojno nalogo ZRSŠ, OE Maribor: Dvig ravni znanja in delo z nadarjenimi učenci. Začeli smo z izvedbo programa NTC (Nikola Tesla Center) za nadarjene.

ŠOLSKO LETO 2014/15

Šola je za obdobje petih let pridobila naziv Kulturna šola. Gostili smo prvi medgeneracijski debatni turnir v Sloveniji. Nadarjeni učenci so obiskali London in Cambridge. Prvič smo sodelovali v mednarodni raziskavi naravoslovne in matematične pismenosti – TIMSS 2015, v kateri so se naši učenci odlično odrezali. Pridobili smo tudi projekt, imenovan Dvig socialnega in kulturnega kapitala. Med množico prireditev je bila najodmevnejša tista ob 40-letnici zgradbe vrtca, ki je bila

organizirana v Sokolani. V okviru zaključka Bralne značke se je našim bralcem predstavil pisatelj Feri Lainšček.

ŠOLSKO LETO 2015/16

V tem šolskem letu smo dobili dve priznanji: srebrno plaketo Zveze združenj borcev za vrednote NOB in priznanje Lovske zveze Središče ob 70-letnici njihovega delovanja. Težko pričakovana novost je bila priključitev na sodobnejše, širokopasovno omrežje. Postavili smo šolski vrt in vpeljali projekt Zdrav življenjski slog. Ravnateljica Jasna Munda je bila ponovno izbrana za vodenje šole za naslednje petletno obdobje.

ŠOLSKO LETO 2016/17

K optimizmu v tem šolskem letu je prispevalo tudi občutnejše povečanje števila učencev v šolskih klopeh, pozitiven trend se je nadaljeval tudi v vrtcu. Med prireditvami, ki jih je organizirala šola, je v tem šolskem letu izstopala spominska ura za javnost o Središču in Središčanih med 2. svetovno vojno, ki je bila uprizorjena tudi v Muzeju NOB v Mariboru. Na področju dela z nadarjenimi učenci smo sodelovali v treh razvojnih nalogah ZRSŠ. Ob zaključku Bralne značke smo na šoli gostili pisatelja Slavka Pregla.

ŠOLSKO LETO 2017/18

Naboru projektov, v katerih sodeluje šole, se je priključil še projekt NA-MA POTI, ki je namenjen dvigu naravoslovne in matematične pismenosti učencev. Pridobili smo naziv Evropska talent točka, šolska knjižnica pa se je začela pripravljati na zahteven prehod v sistem COBISS. Razpis SIO 2020 nam je omogočil posodabljanje izobraževalno-komunikacijske opreme, katere cilj je tudi vzpostavitev brezžičnega omrežja. Poslovala se je zadnja generacija, ki je imela kot prvi tuj jezik nemščino.

ŠOLSKO LETO 2018/19

Sodelovanje šole z lokalnim okoljem, občino in društvu je naše vodilo že od začetkov, v tem šolskem letu je bila najobsežnejša tovrstna naloga pomoč Gasilski zvezi Središče pri organizaciji in izvedbi regijskega tekmovanja gasilske mladine. V okviru projekta Simbioza šola smo prejeli priznanje za delo na

medgeneracijskem področju, za uspešno delo v projektu Ekošola pa smo bili nagrajeni z mednarodnim okolijskim znakom – zeleno zastavo. Okolijska ozaveščenost se je pokazala tudi pri zmagi v akciji podjetja Gorenje Surovina. Začeli smo z delom v poskusu prenove razširjenega programa (RaP). Pridne bralce smo nagradili z obiskom ustvarjalca Boštjana Gorenca – Pižame.

ŠOLSKO LETO 2019/20

V šolskem letu, v katerem je 16. 3. 2020 zaradi razglāšene epidemije covida-19 prišlo do zaprtja vseh šol, je bil največji izziv organizacija in izvedba pouka na daljavo, ki je trajal vse do konca maja. Velik izziv sta predstavljala tudi vrnitev uencev in upoštevanje vseh omejitev in prilagoditev. Postali smo Naj kulturna šola leta 2020 v kategoriji malih šol in podružničnih šol.

ŠOLSKO LETO 2020/21

Tudi to šolsko leto je bilo zaradi koronavirusne bolezni drugačno. Izobraževanje na daljavo se je za uence predmetnega pouka pričelo tik pred jesenskimi počitnicami, ki so bile podaljšane, po njih pa so se pouku na daljavo pridružili še vsi ostali uenci. V učilnice so se vrnili šele februarja, do konca šolskega leta pa je ritem dela narekoval zahteven protokol, pripravljen po priporočilih in navodilih NIJZ-ja. Ravnateljica Jasna Munda je bila ponovno imenovana na delovno mesto ravnatelja za novo petletno obdobje. Zaključil se je prehod šolske knjižnice v sistem COBISS, stekla pa je tudi energetska prenova telovadnice, ki se bo nadaljevala in zaključila v letu 2022.

Viri:

Šolske kronike OŠ Središče ob Dravi

Šola v šolskem letu
2021/22

Breda Munda, mag. Jasna Munda

Naše poslanstvo je ustvarjati varno in spodbudno okolje za učenje in razvoj; zagotavljati pogoje za optimalni razvoj vseh otrokovih potencialov: da si pri kakovostnem pouku in drugih dejavnostih uspešno pridobi tiste spretnosti, znanja in navade ter osnovne življenjske vrline, kot so samostojnost, poštenost, odgovornost, strpnost in solidarnost; vsakemu otroku s primernimi učnimi strategijami in z opremo omogočiti, da bo dosegel največ; razvijati strokovnost, posebej na področju komunikacije, timskega dela, vodenja in odločanja, krepiti poklicno samozavest in avtonomijo; razvijati konstruktivno sodelovanje z okoljem.

Trudimo se za prijazno šolo z dobrimi medosebnimi odnosi, za varno in spodbudno učno okolje ter za prijetno počutje vseh v našem drugem domu.

Želimo si, da bi učenci, starši in učitelji čutili pripadnost šoli in skupaj uspešno uresničevali vizijo, ki smo jo oblikovali pred mnogimi leti: *V vrtcu in šoli smo in bomo kot velika družina, ki vzgaja demokratično in uči življenjsko, kjer so doma ljubezen, spoštovanje, strpnost, strokovnost in ustvarjalnost.*

V jubilejnem letu 2021/22 (na dan 1. 1. 2022) so na šoli zaposleni naslednji delavci:

Ravnateljica:

- mag. MUNDA Jasna

Učiteljice razrednega pouka:

- CIMERMAN Suzana, učiteljica razrednega pouka za angleščino in v OPB
- FILIPIČ Antonija, učiteljica 3. razreda
- HORVAT Valerija, učiteljica 1. razreda
- KOSI Sonja, učiteljica 2. razreda
- MUNDA Breda, učiteljica 4. razreda
- PALČIČ Lidija, učiteljica 5. razreda
- PETEK Violeta, druga strokovna delavka v 1. razredu, učiteljica v OPB
- PLAVEC Tadeja, učiteljica 1. razreda (nadomešča V. Horvat)

Učiteljice in učitelji predmetnega pouka:

- DALJAVEC Olga, učiteljica kemije, biologije, naravoslovja in gospodinjstva
- HANŽELIČ Matjaž, učitelj angleščine, računalnikar – organizator informacijskih dejavnosti (delo računalnikarja opravlja tudi na OŠ Miklavž pri Ormožu)
- KOLBL Boštjan, učitelj matematike
- KUPČIČ Sašo, učitelj športa, učitelj športa v poskusu Razširjenega programa
- MEŠKO MERC Lidija, učiteljica slovenščine, knjižničarka
- SOK IVAN Tomaž, učitelj glasbene umetnosti, knjižničar
- ŠPACAPAN Andreja, učiteljica nemščine in državljanske in domovinske vzgoje ter etike
- ZADRAVEC Jožef, učitelj tehnike in tehnologije ter fizike
- ŽERJAV Samo, učitelj geografije in zgodovine

Svetovalna delavka:

- KOSTRIC Nina, šolska svetovalna delavka

Tehnični ter računovodsko-administrativni delavci:

- DOVEČER Silva, tajnica, računovodkinja
- GAVEZ Bojan, hišnik
- HORVAT Vesna, čistilka
- IVANUŠA Suzana, čistilka, pomočnica v kuhinji
- KOVAČIĆ Klaudija, čistilka
- LUKNER Anja, računovodkinja
- PETEK Klaudia, kuharica
- RIZMAN Anita, čistilka
- VRAZ Tina, kuhinjska pomočnica

Varstvo vozačev:

- MARČEC Tamara

Strokovni delavci, zaposleni na drugih šolah, ki na naši šoli dopolnjujejo svojo učno obvezo v manjšem obsegu ur:

- BRUMEN Polonca, učiteljica za DSP – inkluzivna pedagoginja (OŠ Stanka Vraza Ormož)
- HORVAT Saša, učiteljica slovenščine – za manjše učne skupine (OŠ Miklavž pri Ormožu)
- JURGEC Ivanka, organizator prehrane in zdravstveno-higienskega režima (VIZ Vrtec Ormož)

- MEŠTEROVIĆ MANIĆ Milena, učiteljica za DSP – logopedinja
- PODGORELEC Kristina, učiteljica za DSP – socialna pedagoginja (OŠ Stanka Vraza Ormož)
- PODPLATNIK Nejc, učitelj matematike – za manjše učne skupine (OŠ Ormož)
- RUDOLF Janja, učiteljica likovne umetnosti (OŠ Ormož)
- ŽUPANIČ Ana, učiteljica angleščine (OŠ Miklavž pri Ormožu)

Usposabljanje na delovnem mestu:

- PEVEC Alenka, učiteljica razrednega pouka

Strokovni aktiv razrednega pouka tako sestavljajo razredničarke od 1. do 5. razreda in vsi učitelji, ki poučujejo v teh razredih. Vodja strokovnega aktiva v tem šolskem letu je Breda Munda.

Strokovni aktiv predmetnega pouka sestavljajo razredniki in vsi učitelji, ki poučujejo učence od 6. do 9. razreda. Vodja strokovnega aktiva v tem šolskem letu je Sašo Kupčič.

Strokovni aktiv učiteljev v OPB pa sestavljajo vsi učitelji, ki poučujejo v teh oddelkih. Vodja strokovnega aktiva je Violeta Petek.

Šolski okoliš zajema naselja: Godeninci, Grabe, Obrež, Središče ob Dravi in Šalovci. Učenci hodijo v šolo peš, pripeljejo se s kolesi ali z avtobusom.

Šolo obiskuje 151 učencev. V prvem triletju je 48 učencev, v drugem triletju je 51 učencev, v tretjem triletju pa 52 učencev. V razredu je povprečno 16,8 učenca.

V okviru šole deluje tudi Vrtec Navihanček, ki ga obiskuje 76 otrok, razporejenih v pet skupin. Štiri skupine so v prostorih vrtca (Breg 41), najstarejša skupina vrtca pa je zaradi prostorske stiske v vrtcu nameščena v prostorih šole.

Šolski prostor zajema šolsko zgradbo in prostor okrog šole. Pouk poteka v štirih učilnicah za razredni pouk, sedmih specializiranih učilnicah za predmetni pouk, v učilnici gospodinjstva, v telovadnici, računalniški učilnici, čitalnici,

knjižnici, v kabinetih, na igrišču pri šoli in občasno tudi izven šolskega prostora.

Peta učilnica razrednega pouka je začasno na razpolago petemu oddelku vrtca, zato imajo učenci 5. razreda delno pouk v učilnici tujega jezika, delno pa v drugih prostih učilnicah.

V prostorih šole gostuje še Glasbena šola Ormož.

V prostorih šolske knjižnice od jeseni 2013 gostuje tudi Krajevna knjižnica Središče, ki je izpostava lokalne Knjižnice Frana Ksavra Meška Ormož.

Šolsko leto je razdeljeno na dve ocenjevalni obdobji. Pouk poteka po urniku v eni izmeni, in sicer dopoldan od 7.45 dalje, konča pa se običajno do 15. ure. V času pouka se izvajajo tudi ostale dejavnosti: dopolnilni in dodatni pouk, pouk izbirnih predmetov, pouk neobveznih izbirnih predmetov, razredne ure, dnevi dejavnosti, šole v naravi, plavalno opismenjevanje, interesne dejavnosti, tekmovanja, srečanja ... Pri nekaterih predmetih poteka pouk v manjših učnih skupinah.

Jutranje varstvo je namenjeno varstvu učencev pred pričetkom pouka in traja od 5.45 do 7.45. Vanj so vključeni učenci 1., 2. in 3. razreda.

Program podaljšanega bivanja izvajamo v treh oddelkih, od 11.30 do 15.40. V prvi oddelek so vključeni učenci 1. in 2. razreda, v drugi oddelek učenci 3. in 4. razreda, v tretjega pa učenci 5. razreda.

V varstvo vozačev so vključeni učenci vozači od 1. do 9. razreda in vsi učenci, ki imajo v času varstva vozačev prosto uro in čakajo na nadaljnje aktivnosti ali odhod domov. Organiziramo ga v enem oddelku.

Učenci so organizirani v oddelčne skupnosti, v skupnost učencev šole, vpeti so tudi v delo šolskega otroškega parlamenta.

Vsako leto se izvaja nacionalno preverjanje znanja za učence 3., 6. in 9. razreda. Za učence 6. in 9. razreda je obvezno.

Na šoli ponujamo raznolike dneve dejavnosti. Sestavljajo jih kulturni, naravoslovni, športni in tehniški dnevi. Dnevi dejavnosti povezujejo vsebine in predmetna področja, vključena v predmetnik šole. V okviru kulturnih dni imamo tudi dan vzgojnih dejavnosti.

Učenci imajo možnost izbirati med 24 različnimi interesnimi dejavnostmi, na katere se prijavijo. Nekatere izmed teh so: lutkovni, likovni, folklorni, kuharski krožek, otroški in mladinski pevski zbor, Vesela šola, joga za otroke, lego konstruktorstvo, gibanje ter druge.

Šola je vključena tudi v številne projekte in programe, ti so: Naravoslovna in matematična pismenost, opolnomočenje, tehnologija in interaktivnost (NA-MA POTI), Poskus: »Uvajanje tujega jezika v obveznem programu in preizkušanje koncepta razširjenega programa v osnovni šoli« (RaP), Fit pedagogika, Evropska talent točka, Delo po konceptu odkrivanja in dela z nadarjenimi učenci, Popestrimo šolo, Zdrava šola, Kulturna šola, Simbioza šola in Simbioza giba, Ekošola, Unesco šola, Inkluzija in integracija otrok s posebnimi potrebami, slovenska Bralna značka, nemška in angleška bralna značka, Rastem s knjigo, Policist Leon svetuje, Tradicionalni slovenski zajtrk v šolah in vrtcih, Šolska shema, Šolski vrt, Zlati sonček in Krpan, Razvoj in izvajanje prehoda mladih s posebnimi potrebami na trg dela, To sem jaz, Mladinske delavnice.

Veliko pozornosti namenjamo stalnemu strokovnemu izobraževanju pedagoških in ostalih delavcev. Prednostna področja izobraževanja v tem šolskem letu za strokovne delavce so: medpredmetne veščine, varno in spodbudno učno okolje, formativno spremljanje, Fit pedagogika, naravoslovna in matematična pismenost ter digitalne kompetence.

S starši se trudimo imeti stike na skupnih in oddelčnih roditeljskih sestankih, dopoldanskih in popoldanskih pogovornih urah, v Svetu staršev ter na predavanjih. Redno jih seznanjamo z delom na učnem in vzgojnem področju.

Šolski sklad s pomočjo delavcev šole, učencev in staršev izvaja različne aktivnosti za zbiranje sredstev v šolski sklad: z

zbiranjem odpadnega papirja, s pomočjo sponzorjev in donatorjev, z zbiranjem prostovoljnih prispevkov. Zbrana sredstva smo namenili sofinanciranju šole v naravi, nakupu skupnega likovnega materiala za vse učence šole, nakupu športnih rekvizitov in drugih učnih pripomočkov.

Vzpostavljen imamo učbeniški sklad za brezplačno izposajo učnih gradiv za učence. Skrbimo za to, da sproti obnavljamo fond učbenikov in ostalih učnih gradiv v skladu.

Veliko pozornosti namenjamo tudi vzgoji za zdravje in zobozdravstveni preventivi učencev ter njihovi prometni varnosti.

Vsako šolsko leto pripravimo in izvedemo veliko različnih kulturnih prireditev in nastopov učencev, ki so namenjeni širši javnosti.

Šola pa se povezuje tudi s svojim okoljem. Tako sodelujemo z vrtci, osnovnimi, glasbenimi in srednjimi šolami, z Ljudsko univerzo Ormož, Centrom za socialno delo Ormož, Zdravstvenim domom Ormož, Knjižnico Franca Ksavra Meška Ormož, Muzejem Ptuj – Ormož, Policijsko postajo Ormož, Domom upokojencev Ormož, Radiom Prelek, z društvi v občini ter drugimi.

Zadnji dve leti sta tudi v šolski prostor prinesli številne posebnosti zaradi razmer, povezanih s covidom-19. Življenje in delo na šoli smo prilagodili posebnemu protokolu za delo v šoli zaradi preprečevanja širjenja okužb s koronavirusom, ki se je dopolnjeval in spreminjal glede na navodila in priporočila NIJZ, MIZŠ, ZRSŠ in MZ (upoštevanje pogoja PCT, samotestiranje učencev, uporaba mask, prezračevanja, higiena rok ...).

Slabo polovico lanskega šolskega leta so se vsi učenci šolali od doma. V letošnjem šolskem letu pa so (zaradi visoko rizičnih kontaktov z okuženimi osebami) posamezni učenci in razredi učencev občasno prehajali k pouku na daljavo. Z marcem 2022 pa so se ukrepi v šolah nekoliko sprostili.

Nov izziv, s katerim smo se prvič soočili v letošnjem marcu, je sprejem in vključitev begunskih otrok iz Ukrajine v učno-vzgojni proces na naši šoli.

Šola se ponaša s pridobljenimi nazivi: Evropska talent točka, Naj kulturna šola leta 2020 v kategoriji malih in podružničnih šol Slovenije, Kulturna šola, Zdrava šola, Eko šola, Simbioza šola ter Unesco šola.

ŠOLSKO LETO 2021 - 2022

Kolektiv šole, šolsko leto 2021/22

Vir:

Letni delovni načrt OŠ Središče ob Dravi za šolsko leto 2021/22.

Žaposleni na središki šoli
v letih 2001–2021

Samo Žerjav, Silva Dovečer

Strokovni sodelavci:

Franc ŠULEK, 1971–1973, 1992–2011
Majda TKALEC, 1972–1973, 1987–2004
Dragica IVANUŠA, 1976–2012
Lidija LUKMAN, 1978–2018
Zdenka DOGŠA, 1978–2018
Ivica KANIČ, 1978–2017†
Dragica CVETKO, 1979–2019
Olga DALJAVEC, 1985–
Jožef ZADRAVEC, 1986–
Sonja KOSI, 1988–
Antonija FILIPIČ, 1991–
Lidija PALČIČ, 1992–
Dušanka FEGUŠ, 1993–2002
Jasna MUNDA, 1995–
Lidija MEŠKO MERC, 1996–
Črtomir ŠOBA, 2001–2002
Tina TURIN, 2001–2003
Andreja ŠPACAPAN, 2001–
Mateja RAJH, 2003–2007
Darja HUDIN, 2003–2014
Violeta PETEK, 2003–2006, 2007–
Matjaž HANŽELIČ, 2003–
Tanja NOVAK, 2003–2006
Karmen ŠOŠTARIČ, 2005–2006
Tatjana PODGORELEC, 2005–2006, 2013–2014, 2015
Valerija HORVAT Valerija, 2006–
Boštjan KOLBL, 2006–
Nina ŽNIDARIČ, 2008–2009
Mateja PUČKO, 2009
Vojka HAVLAS, 2011–2012, 2012–2014, 2015
Nina KOSTRIC, 2011–
Breda MUNDA, 2012–
Maja RAJH, 2013–2014
Sašo KUPČIČ, 2014–
Sara KOSEC, 2015
Mateja LAŠIČ, 2015–2019
Samo ŽERJAV, 2016, 2017–
Nataša ZOREC, 2018–2021
Tomaž SOK IVAN, 2018–
Suzana CIMERMAN, 2018–

Tadeja MERNIK, 2019
Tadeja BRODNJAK, 2019–2020
Martina GJEREK, 2021
Tadeja PLAVEC, 2021–

Tehnično osebje:

Barbara PLOH, 1985–2004
Silva DOVEČER, 1985–
Albina GOVEDIČ, 1991–2015
Bojan GAVEZ, 1991–
Majda NEMEC, 1997–2017
Anita RIZMAN, 2000–
Klaudija KOVAČIČ, 2003–
Suzana IVANUŠA, 2010–
Janja ANTOLIČ, 2014–2019
Klaudia PETEK, 2017–
Vesna HORVAT, 2017–
Tina VRAZ, 2018–
Anja LUKNER, 2019–

Pregled števila
učencev po šolskih letih

Silva Dovečer

Šolsko leto	Št. učencev
2001/02	191
2002/03	173
2003/04	192
2004/05	180
2005/06	167
2006/07	157
2007/08	151
2008/09	144
2009/10	144
2010/11	137
2011/12	133
2012/13	131
2013/14	129
2014/15	130
2015/16	138
2016/17	141
2017/18	152
2018/19	150
2019/20	154
2020/21	153
2021/22	151

Viri:
Šolske kronike OŠ Središče ob Dravi

Seznam naj učencev in
naj špotnikov šole

Nina Kostric

NAJ UČENEC/UČENKA

Naziv naj učenca/učenke šole se je začel podeljevati v šolskem letu 2005/06. Sprva se je ta naziv podelil le enemu učencu oz. učenki, ne glede na spol. Pozneje (od šolskega leta 2009/10 naprej) se je naziv začel podeljevati posebej za dekleta in posebej za fante. V šolskih letih 2019/20 in 2020/21 se naziv ni podelil zaradi izrednih razmer, v katerih je potekalo šolanje zaradi epidemije covid-19. Učenci niso mogli izkazati svojega znanja na tekmovanjih in tudi druge dejavnosti so bile v tem času okrnjene.

Naj učenec/učenka lahko postane nekdo, ki izkazuje marljiv odnos do šolskega dela, ki je vsestransko aktiven v šoli in izven nje, se udeležuje tekmovanj in na njih dosega dobre rezultate, je vzornega vedenja do sošolcev, ostalih učencev, učiteljev in vseh delavcev šole.

Šolsko leto	Naj učenka		Naj učenec	
	Ime in priimek	Razred	Ime in priimek	Razred
2020/21	naziv se ni podelil	/	naziv se ni podelil	/
2019/20	naziv se ni podelil	/	naziv se ni podelil	/
2018/19	Kaja Kaučič	9.	Lan Kuharič	9.
2017/18	Lina Horvat	9.	Alen Roškar	9.
2016/17	Lea Samec	9.	Lan Patrick Pal	9.
2015/16	Lea Samec	8.	Vid Munda	9.
2014/15	Nika Polak	9.	Vid Munda	8.
2013/14	Maja Filipič	9.	Vid Munda	7.
2012/13	Ivana Aleksić	9.	Filip Štamberger	9.
2011/12	Valentina Janžekovič	9.	Tomi Horvat	9.
2010/11	Anja Bogdan	9.	Domen Rotar	9.
2009/10	Andreja Gavez	9.	Domen Rotar	8.

Šolsko leto	Ime in priimek	Razred
2008/09	Sašo Janušič	9.
2007/08	Polona Filipič	9.
2006/07	Polona Filipič	8.
2005/06	Polona Filipič	7.

NAJ ŠPORTNIK/ŠPORTNICA

Podeljivanje naziva naj športnika/športnice šole ima že dolgoletno tradicijo. V nadaljevanju je zbran seznam najboljših športnikov in športnic šole v zadnjih 20 letih. V šolskih letih 2019/20 in 2020/21 se naziv ni podelil zaradi izrednih razmer, v katerih je potekalo šolanje zaradi epidemije covid-19, v šolskem letu 2008/09 pa nobeden izmed učencev ni zadostil kriterijem.

Pri izboru za naj športnika/športnico se poleg športnih dosežkov upošteva tudi športno vedenje po pravilih fair playa, vsestranska športna aktivnost, udeležba na rekreativnih prireditvah, treniranje v športnih klubih, prav tako pa redno izpolnjevanje dolžnosti v okviru pouka.

Šolsko leto	Naj športnica		Naj športnik	
	Ime in priimek	Razred	Ime in priimek	Razred
2020/21	naziv se ni podelil	/	naziv se ni podelil	/
2019/20	naziv se ni podelil	/	naziv se ni podelil	/
2018/19	Maja Podkubovšek	7.	Dino Jelovica	8.
2017/18	Neja Polak	9.	Filip Janežič	9.
2016/17	Neja Polak	8.	Nik Žerjav	7.
2015/16	Neja Polak	7.	Niko Novak	8.
2014/15	Nika Polak	9.	Florjan Majerič	7.

Šolsko leto	Naj športnica		Naj športnik	
	Ime in priimek	Razred	Ime in priimek	Razred
2013/14	Nika Polak	8.	Ivan Žinko	7.
2012/13	Nika Polak	7.	Filip Štamberger	9.
2011/12	Evelin Malec	9.	Filip Štamberger	8.
2010/11	Maja Jeneše	8.	Filip Štamberger	7.
2009/10	Tina Novak	9.	Domen Rotar	8.
2007/08	Adriana Kocjan	5.	Miha Rakovec	9.
2006/07	Urška Panič	8.	Matic Panič	9.
2005/06	Špela Stajnko	5.	Robi Zebec	9.
2004/05	Laura Pajtler	8.	Mitja Bogdan	8.
2003/04	Laura Pajtler	7.	Robi Zebec	7.
2002/03	Laura Pajtler	6.	Boštjan Sever	8.
2001/02	Karmen Kranjčec	8.	Jernej Lukman	8.

Viri:
Šolske kronike OŠ Središče ob Dravi

Spomini na šolo

SPOMINI MAJDE TKALEC, UČENKE, RAVNATELJICE IN UČITELJICE NA SREDIŠKI ŠOLI

Antonija Filipič

Vsak jubilej je priložnost za brskanje po spominih, za sprehod po korakih skozi čas. Velik del vašega življenja je povezan s središko šolo. Njen prag ste najprej prestopili kot učenka.

Res je. Kar precej časa mojega življenja je povezanega s središko šolo: najprej kot učenka, pozneje kot učiteljica in ravnateljica. Spomini na šolska leta so nepozabni, za vsakogar nekaj drugačnega. Ko se srečujemo generacije sošolcev, pogosto oživijo.

Se spomnite vašega prvega šolskega dne?

Zelo dobro se ga spominjam, čeprav je to bilo že pred mnogimi leti. Prvi šolski dan je pač za slehernika nekaj posebnega, vsakdo ga doživlja čisto po svoje. Za prvošolčka je to gotovo mejnik v življenju med brezskrbnim otroštvom in obdobjem z mnogimi resnimi obveznostmi.

Česa se spominjate?

Bil je topel septembrski dan, ko me je atek odpeljal na »štangi« z biciklom do šole. Oblečena v oranžno žametno oblekico in obuta z belimi dokolenkami v visoke čeveljce, z belo pentljo v laseh. Zbrali smo se popoldne pred vhodom v šolo. Petinštirideset nas je bilo. Bila sem plaha, zelo zadržana, prestrašena, nikogar nisem poznala. Taki smo bili vsi otroci iz okoliških krajev, poznali so se edino središki, ki so že prej obiskovali vrtec. Ti so bili bolj razposajeni in korajžni.

Kakšni so vaši spomini na šolo in pouk v času vašega šolanja? Kakšne so bile bivalne in učne razmere?

Na prvi razred nimam preveč prijetnih spominov. Poučevala nas je namreč že priletna »tovarišica«, ravnateljeva žena Anda (Andreja) Vittori, ki se je vedno sprehajala po učilnici s palico v rokah in jo kar rada uporabila. Mislim, da smo bili njena zadnja generacija pred upokojitvijo, ko so bili njeni živci že kar zrahljani. Naša šola je bila osemletna. Zgradba je bila mnogo manjša od današnje. Obsegala je samo severni del prostorov sedanje zgradbe do avle. Imeli smo dvoizmenski pouk. Dopoldne so bili pri pouku učenci od 4. do 8. razreda, popoldne pa ostali. Vhod

v šolo je bil z glavne ceste na severni strani. Med cesto in šolo smo imeli park z dišečimi grmi jasmina, ki so blažili hrup in zadrževali cestni prah. S ceste naravnost do vhodnih vrat je vodila široka pot. Učilnice so bile skromno opremljene. Tla so bila obita s škripajočimi deskami, ki so bile premazane z nekim smrdečim oljem, ki je močno zaudarjalo predvsem v prvih tednih po počitnicah. Pozimi smo se greli s pomočjo visokih lončenih peči na drva in premog. Si predstavljate, kako so trpeli čistilke in hišnik, ki so morali pripraviti kurjavo v vsaki učilnici in zgodaj zjutraj pravočasno zakuriti, da smo se učenci ob prihodu v šolo lahko ogreli? Ker smo v šolo vsi prihajali peš, tudi po štiri in več kilometrov, smo bili v zimskih dneh nemalokrat pošteno premraženi. Skromna obleka in obutev sta bili velikokrat premočeni.

Gotovo vam je kakšen dogodek iz šolskih klopi ali poti v šolo ostal še posebej v spominu. Bi nam ga lahko zaupali?

Moja pot v šolo je bila kar naporna. Cesta je bila posuta z ostrim gramozom. Pri hoji smo morali paziti na kamne, da se ne bi spotaknili, saj padci niso bili prav nič prijetni. Pot iz šole domov je bila bolj zanimiva, dalj časa trajajoča zaradi različnih zadržkov. Spomnim se, kako so nas dečki »dobronamerno« poučili, da ko župnik s spremljevalcem pred prazniki spoveduje bolnike na domu, moraš, ko ju srečaš na cesti, pasti na kolena kar na gramoz in moliti. Da bi se temu izognili, smo jo pred veliko nočjo mahnili kar po daljši šalovski poti do doma. Oprema učilnic in šolske potrebščine – vse je bilo zelo skromno. S črnilom popackano torbo sem podedovala po starejši sestri, v kateri je bilo vse potrebno za pouk. Sedeli smo v dolgih klopeh, ki so se držale miznih ploskev. Na njih so bile luknje za črnilnike, da smo vanje namakali peresa, ko smo pisali v lepopisne zvezke. Malice? Zdi se mi, da vsaj v mojih prvih šolskih letih nismo dobivali malic, kasneje se spomnim, da so nekateri učenci, ki niso imeli doma krav, dobili »ameriški oranžni« sir in mlečne napitke iz mlečnega prahu. Drugi smo si prinašali od doma jabolko in kos kruha. V šoli smo bili spoštljivi in ubogljivi, ne spomnim se kakšnih omembe vrednih izgredev – razen v četrtem razredu je bilo dvanajst velikih učencev, pred izstopom iz šole, ki so se, ko je bila učiteljica odsotna, pretepali, da je kar pokalo po učilnici. Veliko dogodkov iz šolskih klopi hranim v spominu, vendar bi se zdaj težko odločila, kaj naj bi izpostavila.

Lažje bi bilo vsekakor v ožji družbi. Nekaterih seveda ne smem izdati.

Ste se že v osnovni šoli odločili za poklic učiteljice; kaj oz. kdo vas je za to navdušil?

Ideja za učiteljski poklic se je res porajala potihoma v meni že v osnovni šoli. Dokončna odločitev pa je dozorela po maturi. Večkrat je namreč kdo ocenil, da imam dobre organizacijske sposobnosti, ki so se že od otroštva kazale pri igri ..., češ da vem »komandirati« ... Postala sem učiteljica slovenskega in nemškega jezika.

Po letih službovanja na osnovni šoli Velika Nedelja vas je pot ponovno pripeljala v središko šolo, kjer ste prevzeli dela in naloge ravnateljice. Kako se spominjate teh časov?

Pri Veliki Nedelji sem poučevala nemški jezik učence od 5. do 8. razreda. Pri svojem delu sem vedno znova iskala in preizkušala oblike in metode dela, ki so se v določeni skupini izkazale za najuspešnejše. Res dobro smo sodelovali vsi, ki smo želeli uspeti. Po sedemnajstih letih poučevanja pa me je pot vodila spet v domači kraj, kjer sem opravljala dela in naloge ravnateljice. Nova, drugačna naloga – nov izziv. Ravnateljevanje je bilo gotovo najzahtevnejša naloga v moji karieri, ki sem jo sprejela spet kot nov izziv v življenju. Bilo je naporno, ampak sem zadovoljna z dosežki na mnogih področjih delovanja.

Kateri so bili največji izzivi v času vašega vodenja šole?

Kot najpomembnejši cilj sem si zadala izboljšati medsebojne odnose med vsemi subjekti na vseh ravneh življenja v šoli, zlasti med učenci, med učenci in učitelji, med učitelji in starši ... Ko sem prevzela dela in naloge ravnateljice, sem si prizadevala čim boljše urediti in opremiti specializirane učilnice za pouk na predmetni stopnji (na primer naravoslovno, gospodinjstvo ...). Pravzaprav je celotna zgradba dobila novo podobo, saj je bila zamenjana strešna kritina, obnovljena je bila fasada, a tudi notranjščina šole je dočakala temeljito obnovo. Pri pouku smo uvajali sodobne načine in metode dela: razredne učiteljice so izvajale integrirani pouk; nivojski pouk pa so organizirali učitelji na predmetni stopnji. Prizadevala sem si, da so učitelji redno sledili novostim na vzgojno-izobraževalnem področju, in jih spodbujala k permanentnemu izobraževanju. Z gotovostjo

lahko trdim, da je bila središka šola na mnogih področjih zelo uspešna. Vsi smo se veselili drobnih uspehov, srečnih obrazov učencev in učiteljev, tudi staršev. Žal pa smo ob radostnih doživetjih preživljali v delu kolektiva nekatere manj prijetne spremembe programa, na primer ukinitve celodnevne osnovne šole, odcepitev vrtca od šole ... Najbolj stresno obdobje, ki sem ga preživela v življenju, pa je bila gotovo junijska desetdnevna osamosvojitvena vojna, ko se je kolona tankov JLA ustavila pred železniškim preходом v Središču in nas redno zastraševala. Učenci so na srečo že bili doma na počitnicah. V šoli smo po svojih močeh v tem času pomagali teritorialcem: pripravljali smo hrano za branitelje in jim odstopili telovadnico za počitek oz. prenočitev. Minevali so dnevi groze, strahu, negotovosti ... Razmere so se v Sloveniji uredile šele v juliju, kmalu pa je začelo pokati na bližnjem Hrvaškem, kar nas je spet zelo vznemirjalo. Z vso resnostjo smo v kletnih prostorih uredili primerno zaklonišče, če bi ga morebiti potrebovali. Takrat pa sem res preživljala pravo živčno vojno.

Leta 1992 ste se odločili za neposredno delo z učenci, začeli ste poučevati slovenščino, pripravili pa ste tudi številne kulturne prireditve v kraju. Kako se spomnite tistih časov?

Delo ravnateljice sem opravljala z vso resnostjo in odgovornostjo. A želela sem se vrniti v učilnico, neposredno k učencem, kjer sem bila najbolj zadovoljna. V začetku je bilo delo kar zahtevno, ker sem se po dvajsetih letih po študiju prvič spoprijela s poučevanjem materinščine. Veliko priprav, a se je obrestovalo. Z učenci sem stkala obojestranski spoštljiv odnos.

Kaj vas je vodilo pri vašem delu?

Prizadevala sem si, da bi ohranili sicer domačo govorico, z vsemi krajevnimi posebnostmi, hkrati pa smo temeljito obravnavali jezikovne značilnosti našega knjižnega jezika in ustvarili dobro osnovo za uspešno nadaljnje šolanje. Zahteven jezikovni pouk smo včasih popestrili s kakšnimi prijetnimi oblikami dela (govorne vaje, kviz, tekmovanja, pripovedi ...). Z vsem, kar so radi počeli. Spomnim se nekaterih izredno sposobnih učencev, ki so bili nadarjeni za pisanje, pa odličnih recitatorjev, ki jim nikoli pred proslavo ni bilo težko priti na vaje, tudi k meni domov. Bili so sproščeni, vendar kreativni in dosledni. Na srečanjih z njimi

radi obujamo spomine na te čase, bogate z dobrimi idejami in predlogi.

Leta službovanja na središki šoli so gotovo ustvarila veliko spominov na učence, učitelje in druge zaposlene. Nekateri spomini so grenki, drugi pobožajo srce. Česa se najraje spominjate?

V vseh letih mojega službovanja se je dogajalo marsikaj lepega, dobrega, zanimivega ..., česar se radi spominjamo; kar pa ni bilo prijetno, pa poskušam potisniti tja daleč v ozadje. Na srečo je bilo veliko več doživetij takih, ki res pobožajo dušo in srce, so nepozabni. S sodelavci in z učenci smo gojili pristne, odkrite odnose, si zaupali, si pomagali, zato se jih ob vsakem srečanju res iskreno razveselim.

In če bi lahko kolo časa zavrteli nazaj, bi izbrali isto poklicno pot?

Z zadovoljstvom sem opravljala svoje delo, zato bi se nedvomno ponovno podala po isti poklicni poti.

Čeprav so se vaša delovna leta v šoli iztekla, pa se srečujete z bivšimi sodelavci in učenci in prav gotovo spremljate utrip naše šole. Kako doživljate našo šolo kot upokojena učiteljica? Kakšno popotnico, nasvet bi dali zaposlenim in mladim generacijam, ki se šolajo na središki šoli?

Četudi že kar nekaj let »uživam« kot upokojenka, še vedno redno spremljam dogajanje na naši, vaši, »moji« šoli. Zelo me osrečujejo sporočila o res odličnih vsestranskih uspehih šole. Ponosna sem na vas, ki si prizadevate izstopati po kvaliteti na vseh področjih vašega dela. Delo učitelja, vem, je zelo zahtevno. Truditi se mora, da učenec postane in ostane aktiven subjekt v procesu. Učenec in učitelj si morata popolnoma zaupati. Sodelovanje s starši pa tudi ni zanemarljivega pomena, pomaga in olajša delo pri reševanju problemov v šoli in izven nje. Moti pa me, da se v sodobnosti nekateri (sicer redki) starši preveč vtikajo v strokovnost pedagogov. Naj resno opravljajo starševsko vzgojo, pedagogi pa odgovarjajo za svoje delo, ki je v sodobnem svetu naglega tehnološkega razvoja še posebno težavno. Mladina naj zaupa svojim vzgojiteljem. Živimo sicer v nemirnih in zahtevnih časih, a mladi rod bo, upamo, z optimizmom spremenil svet na bolje. Prepričana sem, da boste

tudi v bodoče naša vzorno urejena šola z nadobudnimi učenci, s složnim delovnim kolektivom in z vestno ravnateljico.

Vsem iskreno želim vse dobro in srečno!

Majda Tkalec z učenci 5. razreda, šolsko leto 1992/93

Ilustracije učencev

Pogumno naprej, Melani Ritonja, 8. razred (2020/21)

SPOMINI NA LETA MOJEGA DELA V OSNOVNI ŠOLI SREDIŠČE OB DRAVI

Franc Šulek

Ko sem ob obletnici šole pobrskal po spominu, sem ugotovil, da sem v OŠ Središče ob Dravi delal natanko polovico delovne dobe.

V letih od 1971 do 1973 sem v presledkih učil telesno vzgojo; leta 1972 sem bil v JLA. Dobro se spomnim, da smo imeli orodno telovadbo v Sokolani. Deklice in dečki so bili dobri telovadci. Nekateri so izvajali elemente, ki jih še sam nisem obvladal ali si jih nisem upal izvajati. Takrat se je dobro poznalo delo z mladimi tudi v TVD Partizan Središče ob Dravi. Na igrišču pred Sokolano smo igrali tudi rokomet, ki je bil moj priljubljeni šport, saj sem leta aktivno igral za RK TJK Ormož.

Po letih nabiranja delovnih izkušenj po Sloveniji sem se leta 1992 vrnil v Središče ob Dravi in ostal ravnatelj do leta 2011. Najprej vedno rad poudarim, da sem šolo vodil demokratično. V letnih načrtih šole smo imeli vedno zapisano, da smo kot velika družina, kjer vzgajamo mladi rod za življenje. Veliko časa smo si vzeli za pogovore in reševanje težav. Če je bilo le mogoče, smo ovire reševali s pogovori, tako z učenci kot učitelji in vzgojitelji. Tako delavcem šole in vrtca kot otrokom in učencem sem

Ravnatelj Franc Šulek z učenci, šolsko leto 1993/94

neizmerno zaupal in vedno gradil na pozitivnih dejanjih. Skušal sem v ljudeh poiskati pozitivne lastnosti. Še danes sem prepričan, da mi je to uspevalo, kar potrjujejo naši učenke in učenci, ki se uspešno spopadajo s številnimi izzivi v življenju.

V letih mojega ravnateljevanja smo na šoli postopoma uvedli devetletko. V šolskem letu 2002/03 smo se temeljito pripravljali na devetletko. V šolskem letu 2004/05 je osnovno šolo zaključila zadnja generacija osmošolcev. Z devetletko smo uvajali številne novosti, kot so nivojski pouk, več individualnega pouka, izbirne predmete in več diferenciacije pri pouku.

1. julija 2006 se je šoli znova priključil vrtec Navihanček. Delavke vrtca sem dobro poznal, ker sem bil pred tem ravnatelj VVO Ormož.

Dolgo pričakovana prenova šole je stekla leta 2008. Občina Središče ob Dravi si je naložila veliko breme in uspelo je. Na šoli smo dobili nove garderobe za učence, nov večnamenski prostor in jedilnico, novo kuhinjo, šolsko knjižnico, v pritličju novega trakta nove učilnice s prehodom na prosto. Zbornico smo preselili v stari del šole, na mestu stare zbornice so zdaj pisarne. 9. septembra 2009 smo namenu predali prenovljeno šolo, ki od takrat našim učenkam in učencem nudi prijetno bivanje in učenje.

Kot geografa me še vedno najbolj skrbi demografska slika manjših in obmejnih krajev naše domovine Slovenije. Država mora zagotoviti mladim, da bodo imeli otroke in jim nudili ustrezno prihodnost. V šolskem letu 1971/72 je bilo na šoli 347 učencev, v šolskem letu 1992/93 252 učencev, ko sem odhajal v pokoj, leta 2011, pa 137 učencev. Demografska slika, ki je vseslovenska težava, še veliko bolj prizadene male obmejne kraje.

Središče ob Dravi sem oboževal tudi kot zgodovinar, saj je bil eden redkih krajev v naši okolici, ki je imel biografijo prof. Frana Kovačiča *Trg Središče*, ki je dober vir za proučevanje lokalne zgodovine.

Leta v šoli so hitro minevala in še zavedal se nisem, da je čas za to, da prepustim mesto mlajšim. Ostali so prelepi spomini na prijetno bivanje med mladimi, ki so mi dajali energijo za delo. Kolektiv vrtca in šole pa je bil čudovit in nepozaben. Rad sem imel otroke, učence, delavke in delavce šole. Tudi s starši smo našli skupno besedo. Z mislijo se vedno znova vračam k vam.

Ravnatelj Franc Šulek, otvoritev prenovljene šole, september 2009

Ilustracije učencev

Rolanje, Brina Žajdela, 2. razred

MOJI SPOMINI NA OSNOVNO ŠOLO SREDIŠČE OB DRAVI

Dragica Cvetko

Kdo bi si mislil. Ko gledam fotografijo svojega osmega razreda, vidim, da stojim za tedanjo učiteljico glasbe, gospo Elo Štokelj. Učila me je v četrtem razredu, v višjih razredih nas je poučevala glasbo, pri njej smo peli v zboru, učila je klavir in v spominu jo imam kot zelo strogo. Že takrat sem si rekla, da bom učiteljica. Leta so tekla.

Šolanje sem nadaljevala na pedagoški gimnaziji in potem na akademiji. In glej, odločila sem se za študij glasbene pedagogike in spet pristala na Osnovni šoli Središče. Tokrat kot učiteljica glasbene umetnosti. Zdaj se je pa začelo zares!

Štirideset let sem dan za dnem prihajala skozi vrata stavbe, ki ima zelo lepo poslanstvo, to sta vzgoja in izobraževanje. Spomini so lepi in tudi manj lepi. Predvsem zaradi ljubezni do otrok sem vztrajala. Poleg glasbe in različnih zborovskih zasedb sem velikokrat poučevala še druge predmete: likovno umetnost, gospodinjstvo, etiko in družbo, bila sem učiteljica v podaljšanem bivanju, zadnja leta pa sem delala tudi v šolski knjižnici.

Veliko mojega dela je bilo vložena v pripravo otroških in mladinskih zborov, saj smo vedno morali pokazati rezultate

Dragica Mlinarič (Cvetko) v 3. razredu, šolsko leto 1966/67 (v prvi klopi desno)

našega dela javnosti – na številnih proslavah in prireditvah. Moje največje osebno zadovoljstvo je bilo, ko so otroci sledili moji roki in mojemu srcu in je bil nastop odlično opravljen. Škoda, da si nisem zapisovala, kolikokrat mi je srce tako vztrepetal.

Veliko bolj umirjeno in prijetno je bilo moje delo v razredu. Moji spomini so (tako kot pri večini učencev) lepi tudi na številne šole v naravi, kjer smo se še bolj zblížali in spoznali. Lepa so tudi srečanja z učenci čez leta, ko slišiš različne anekdote na čase, preživete v osnovni šoli.

Zelo sem uživala na vsakoletnem izobraževanju zborovskih šol, saj sem rada delila mnenja med stanovskimi kolegi.

Veliko pa so mi v vseh letih mojega dela pomenili medsebojni odnosi v kolektivu, kjer smo vsi zavzeto delali, se znali veseliti ali tudi (s skupnimi močmi) prebroditi kakšne manj lepe trenutke. To nas je ohranjalo mlade med mladimi.

In kar naenkrat se znajdeš na koncu svoje aktivne delovne poti, kjer na tvoje mesto stopi nekdo drug.

Nadaljnja pot je veliko bolj umirjena. Pelje me mimo stavbe učenosti, samo s pogledom naprej in spominom na čase, preživete v njej, k mojim otrokom in vnukom, ki so sedaj središče mojega življenja.

Božično-novoletni koncert v Sokolani, 21. 12. 2000

MOJIH 48 (8 + 40) LET NA SREDIŠKI ŠOLI

Zdenka Dogša

Prvič sem prag središke osnovne šole prestopila septembra 1964. leta. Spomini na podrobnosti iz prvih let obiskovanja šole so že zbledeli. Dobro pa se spomnim prizadevanj, da bi se čim prej naučila voziti moje malo rdeče kolo, da mi iz rojstnega Obreža ne bi bilo več treba pešačiti v Središče. Pa še tega se dobro spomnim, da so me predvsem starejši fantje radi vlekli za moja dva čopa ali kitki las, vedno obvezani z različnimi pentljami, kar jih je verjetno še bolj spodbujalo k temu početju. Mama žal ni bila dozvetna za moje prošnje, da bi pač hodila v šolo malo manj »urejena«.

Vedno pa mi bo ostal v spominu nesrečni pripetljaj z mišjo, ki sem jo v četrtem razredu nehote prinesla v šolo. Doma sem namreč imela torbo vedno shranjeno v enem od spodnjih kuhinjskih elementov in kot smo pozneje ugotovili, vodovodna cev na tem mestu ni bila dovolj natančno vgrajena, tako da je imela miška prosto pot iz kleti v kuhinjo. In ko je ta miška pred začetkom pouka ob odpiranju moje šolske torbe skočila iz nje, je v razredu med dekleti nastala panika, fantje pa so postali vneti lovci na ubogo žival. Zaradi glasnega cviljenja in velikega ropota je v razred vstopil učitelj prav v trenutku, ko so sošolci ulovljeno miško pospremili skozi okno. Povedali so, kaj se je

Zdenka Potočnik (Dogša) v 3. razredu, šolsko leto 1966/67 (v prvi vrsti druga z desne)

zgodilo, in za kazen sem morala stati pred tablo. Tistih nekaj minut mi je bilo najtežjih, najdaljših in najbolj groznih, dokler ni prišla v razred naša razredničarka in me rešila tiste sramote pred tablo, da o množini prelitih solz niti ne govorim.

Tudi spomini na zadnja leta osnovnega šolanja so že dokaj blede, dobro pa se spomnim, kdaj sem se odločila za učiteljski poklic. Zelo naivno sem občudovala našo učiteljico zgodovine in zemljepisa, ki nam je vedno zanimivo pripovedovala o zgodovinskih dogajanjih in predstavljala lastnosti delov sveta. Ob tem je stala med mojo klopjo in prvo klopjo v sosednji vrsti, v rokah pa je po navadi imela dolgo ravnilo, ki ga je po potrebi uporabila pri velikem zemljevidu. Sama sem si ob tem sebe predstavljala v enakem položaju, prav tako z ravnilom v roki in kako bom na enak način učence učila zgodovino. Zaključila sem prvih osem let na središki šoli in se vpisala na pedagoško gimnazijo.

Ne vem točno, zakaj (morda zato, ker nad učiteljico zgodovine v gimnaziji nisem bila več tako navdušena) sem se pred maturo odločila za študij matematike in fizike. To so bili časi, ko je učiteljev primanjkovalo in tudi v središki šoli so imeli to težavo. Na prošnjo takratnega ravnatelja sem se odločila predčasno zaposliti, čeprav so bili pred mano še izpiti in diploma. Sicer priznam, da mi je bilo žal izpustiti iz rok še eno leto brezskrbnega študentskega življenja, še posebej, ker sem v času študija prejela štipendijo in še služila s poučevanjem matematike na srednji gradbeni šoli. Ampak, ker mi je bilo težko reči »ne« in ker sem se zavedala, da je potrebno tudi kaj žrtvovati, da dobiš službo v domačem kraju, sem tako septembra 1978 postala učiteljica matematike in fizike na središki šoli.

Na šoli je bilo takrat veliko več otrok, kot jih je danes. Vsakega razreda sta bila po dva oddelka in to je zame pomenilo veliko ur pouka. Kot mlada (takrat še) »tovarišica« sem kaj hitro dobivala dodatne zaposlitve in obveznosti. Postala sem mentorica mladinske organizacije in najstarejšim učencem pomagala, da so si zaslužili denar za večdnevne ekskurzije na morje, v Benetke, Gardaland in še kam. Še posebej pridni so bili učenci moje prve generacije, s katerimi smo pomagali pri zasutju

vodovodnih cevi po vaseh, največkrat tam, kjer stroji niso imeli dostopa. Ravno takrat se je namreč v krajevni skupnosti, zdajšnji občini, vzpostavljalo vodovodno omrežje. Kljub dokaj težkemu fizičnemu delu so se učenci v popoldanskih urah ali ob koncu tedna brez izjeme udeleževali akcije. Tudi z naslednjimi generacijami smo opravljali različna dela in zbirali odpadni material. Učenci so bili ponosni na svoje delo in zaslužek, zato verjamem, da je bil vzgojni učinek tega početja velik.

Ko so prišli na šolo predstavniki banke z namenom organiziranja šolske hranilnice, sem postala mentorica tudi te. Učenci so varčevali svoj denar in ob tem za nagrado od banke prejeli priložnostna darilca. Obresti od skupnega privarčevanega zneska smo lahko uporabili za dobrodelne namene na šoli. Tudi v tem primeru je bil vzgojni moment nezanemarljiv. Na žalost je želja po zmanjševanju stroškov in s tem povečevanju dobička banke privedla do ukinitve šolske hranilnice, ki sem jo vodila dolgih trideset let.

Po potrebi in glede na možnosti v različnih obdobjih sem bila tudi mentorica folklornega, plesnega, računalniškega in dramskega krožka ter pomagala učencem pri pripravi programa za valetu.

Zdenka Dogša s svojimi devetošolci, šolsko leto 2015/16

Po osmih letih dela se mi je število rednih ur pouka nekoliko normaliziralo, saj nisem več poučevala fizike. Toliko bolj sem se lahko posvetila poučevanju matematike, dodatnega in dopolnilnega pouka, delu z učenci s posebnimi potrebami, delu z nadarjenimi učenci in pripravam učencev na različne stopnje matematičnih tekmovanj. Čeprav sem veljala za strogo učiteljico, pa sem se z učenci zelo rada pošalila, se z njimi nasmejala in tako poskušala narediti ta osovraženi predmet bolj dostopen in prijaznejši. Vse šolsko delo, domače naloge in poudarki v učnih vsebinah so bili vedno usmerjeni k cilju, da učenci pridobijo čim več dobrih uporabnih znanj, na katerih bodo lahko uspešno gradili v različnih smereh nadaljnjega šolanja. Zato sem se tudi rada udeleževala vseh tistih izobraževanj in sledila novostim, ki so mi pri tem delu pomagala. Prav zaradi strokovne rasti, vseh izkušenj s poučevanjem in vzgajanjem otrok sem predvsem v zadnjih letih pomislila in ob tem imela slabo vest, kako malo sem v primerjavi z zadnjimi generacijami lahko dajala mojim prvim, ko sem se v bistvu še sama učila, kako in kaj, na kakšen način, saj sem bila mlada, neizkušena, boječa začetnica. Je pa vseh štirideset let poučevanja in dela z mladimi dalo tudi meni zelo veliko. Rada sem opravljala ta poklic in bila med otroki, temi velikimi ljudmi v majhnih oblačilih. Prav zaradi te radosti nikoli ne bi zamenjala svojega poklica.

Ostajajo samo lepi spomini, čeprav so se našli tudi trenutki, ko ni bilo vse tako, kot bi si želela. In te lepe spomine z veseljem obujam z nekdanjimi učenci v razgovorih, ki se razvijejo po tistem pozdravnem: »O, tovarišica, kako ste?« Na učence, ki jih učitelj v tako mali šoli, kot je središka, spremlja praktično vseh devet let, se zelo navežeš in ko po štirih letih neposrednega dela z njimi odhajajo, si kot pedagog vesel, da so že tako veliki, da so veseli in lepi mladi ljudje, hkrati pa ti je težko, ker odhajajo, zato solze ob slovesu tudi pri učiteljih niso nobena posebnost.

V štiridesetih letih mojega dela se je pri vodenju šole zamenjalo pet ravnateljev, tudi učitelji so odhajali, prihajali, pa spet odhajali, nekateri pa smo kar ostajali. V prvih letih službovanja sem največ pomoči iskala pri svoji sodelavki, vzornici iz otroških let, ki mi je vedno rada pomagala z nasveti v zvezi s

poučevanjem, razredništvom in dokumentacijo. Mladi učitelji smo spoštljivo prisluhnili nasvetom starejših, sicer pa smo si vedno tudi pomagali in medsebojno sodelovali.

Sčasoma je šola postajala vse bolj odprta za nove izzive in dejavnosti ob pouku in po njem in pri različnih projektih smo družno znali zavihati rokave. Tako so bile izpeljane različne uspešne prireditve, proslave, dnevi dejavnosti, šole v naravi, ekskurzije, predavanja, aktivni, pa tudi naša sindikalna srečanja in zabave. Predvsem v zadnjih letih mojega službovanja, ko smo pouk začeli ob 7.45, sem se veselila naših skupnih jutranjih klepetov z veliko smeha ob kavici ali čajčku, potem ko smo se pol ure pred poukom vsi zbrali v zbornici in nato dobre volje in nasmejani odšli vsak v svoj razred.

Težko je tako velik del svojega življenja opisati v enem tovrstnem sestavku, ker moraš nehote veliko izpustiti. Ker je bilo učiteljevanje moje najpomembnejše poslanstvo, nisem naštevala pridobljenih nazivov, opravljanja vseh funkcij, vodenj in sodelovanj v strokovnih skupinah, tudi ne uspehov s tekmovanj in nacionalnega preverjanja znanja. Sem pa tudi zaradi vsega tega dela bila deležna priznanja s podelitvijo nagrade dr. Karla Ozvalda za življenjsko delo ob moji upokojitvi po štiridesetih letih dela na Osnovni šoli Središče ob Dravi.

MOJI SPOMINI NA SREDIŠKO ŠOLO

Lidija Lukman

Učenka Lidija Borko

V 1. razred OŠ Središče ob Dravi sem vstopila leta 1963. Rada sem hodila v šolo, rada sem se učila in bila uspešna, čeprav se ne spomnim, da bi starši ali katera od babic kadarkoli sedeli ob meni in me nadzorovali pri učenju. Morala sem delati samostojno, saj so imeli starši svoje delo. Na našem šolskem »izkazu« je bilo zapisano »... učite se, učite in zopet učite ...«, kar sem v otroških letih vzela dobesedno. Ob koncu šolskega leta sem rada pokazala svoj »izkaz« staršem, (stari) mami in babici. Bila sem pohvaljena ... in to je bila vsa nagrada.

Ko smo 29. septembra postali pionirji, smo »... dali častno pionirsko besedo ...«, dobili modro pionirsko čepico in rdečo rutico ter bili pogoščeni s slastno polovičko hrenovke ter najboljšim malinovcem. Deklice smo bile tudi lepo urejene, oblečene v modra krilca in bele bluzice, ki smo jih kasneje nosile še na nastopih pevskega zbora ali kot recitatorke; ta oblačila so bila neke vrste uniforme za otroke tistega časa.

Veliko sem nastopala tudi s klavirjem, saj je bilo obiskovanje glasbene šole ena izmed redkih popoldanskih dejavnosti, ki smo jo obiskovali v velikem številu. Vadila sem na šolskem klavirju, kar je bila priložnost, da se še za kakšen trenutek odmaknem od domačih obveznosti (paše krav ali pospravljanja).

Rada sem imela slovenščino, rada sem pisala spise, brala, recitirala ... Ko sem bila stara 12 let, se je naša družina povečala. Ob tem sem napisala spis »Dobila sem bratca«, ki je bil objavljen v šolskem glasilu, tovarišica Zinka Merkoci pa me je prijavila na literarni natečaj na Ptuj, kjer sem v tamkajšnjem gledališču prebrala zapisano. Nepozabno. Recitirala sem na številnih proslavah, velikokrat pri spomeniku 2. svetovne vojne, pogosto tudi isto recitacijo (»... pred puškami stojim ...«), ki jo je imela tovarišica očitno zelo rada, jaz pa precej manj.

Pri matematiki sem morala pisati domače naloge zelo redno. Tovarišica Lojzika Turk je vsak dan vzela moj zvezek za domače

naloge in iz njega brala, primerjala z rešitvami ostalih sošolcev. Obvezujoče. Učenje doslednosti.

Šport me je pritegnil že zelo zgodaj. Na razredni stopnji smo imeli telovadbo le tu in tam, če smo bili pridni. Na predmetni stopnji pa smo začeli telovaditi redno, po urniku. Za gimnastiko sem bila debelušna, za rokomet pa čisto primerna, močna! Tovariš Stanko Lesjak mi je ponujal veliko priložnosti, zato sem že kot šestošolka igrala »med velikimi, starejšimi« dekletki. Igrale smo na lešu, po vsaki tekmi smo bile umazane, črne kot zamorčki. Po padcih pa so bila krvava kolena polna drobnih kamenčkov. Boleče, a le do naslednjega dne. Ko so potegnili prvi asfalt, ni bilo nič bolje, saj je bil le-ta zelo grob, brez »fine« plasti.

Doletela me je čast nošenja Kurirčkove pošte. Torbico s pošto sem nosila v spremstvu dveh »pogumnih« spremljevalcev, osmošolcev, ki sta imela nalogo, da torbico varujeta. Tekli in hodili smo po gozdu, se skrivali med grmovjem in izogibali zasedam, ki bi lahko torbico zaplenile. Uspelo nam je, torbico smo uspešno predali naslednji trojici. Koliko adrenalina je bilo prisotnega! Izbrana sem bila tudi v delegacijo učencev, ki smo se udeležili zaključka Kurirčkove pošte na Pokljuki, leta 1970.

Lidija Borko (Lukman) s sošolkami pred »novo« šolo, 1967 (tretja z desne)

Z avtobusom smo se odpeljali do Kranja, tam so nas razporedili med učence domačine, ki so nam nudili prenočitev. Naslednji dan smo se odpeljali na Pokljuko, kjer je bilo srečanje mladih z vseh koncev Slovenije. Spletla so se znanstva, prijateljstva.

V zaključnem razredu smo šli na izlet na Pohorje. V Lovrencu na Pohorju smo se ustavili pred šolo, ko so imeli učenci odmor. Najprej smo se opazovali z distance, skozi okno avtobusa, kmalu pa smo se opogumili, izmenjali naslove in krog znanstev se je spet razširil. Kamorkoli sem šla, vsepovsod sem navezala nove stike, kar je začejalo skrbeti moje starše, saj sem vse znance kar enega za drugim vabila domov ... Znanstva so ostala, še več: celo starši so navezali stike s starši novih znancev.

Začetek službovanja (1978)

Ko sem leta 1978 zaključila svoje izobraževanje na Pedagoški akademiji v Mariboru, ni bila nobena težava dobiti službo. Imela sem možnost izbire; moja odločitev: službovanje v domačem kraju.

Tega nisem nikoli obžalovala, čeprav je bilo velikokrat zapleteno delati z domačini in med njimi. Posebno doživetje je bilo poučevati 12 let mlajšega brata, se pogovarjati z mamo na takratnih govorilnih urah o »njenem« otrok, mojem bratu. Bratu je bilo »čudno«, ko je moral sestro »t'ršico« prositi za žogo ... Neprijetno pa je bilo zame in za soseda, ko smo prišli do nesoglasij pri vzgojnih ukrepih v zvezi z njegovim otrokom ...

Pri poučevanju telesne vzgoje so se pojavljale nenehne spremembe. Na predmetni stopnji so se skupine oblikovale ločeno po spolu, ko so bili razredi še tako veliki, da smo imeli po dve paralelki, po dve uri na teden. Ko se je število učencev zmanjševalo, je potekala telovadba (telesna vzgoja, športna vzgoja, šport ...) po razredih. Na razredni stopnji so z otroki vadile razredne učiteljice, pa predmetna učiteljica, pa tudi učitelji drugih predmetov. Zelo smo se razveselili tretje ure športne vzgoje, vsebine vadbe smo razširili s kolesarjenjem, plavanjem, z odbojko na mivki, s tekom na smučeh, z badmintonom, tudi izbor učencev je bilo mogoče večkrat upoštevati. Željam, da bi imeli učenci vsak dan uro športa, smo se približevali in oddaljevali ...

Če se je izkazala potreba, smo se morali učitelji spoprijeti s poučevanjem predmetov, ki so nam bili blizu. Tudi sama sem prvo leto poleg telovadbe poučevala slovenščino. Ko ni bilo učitelja glasbe, sem se nekaj tednov zelo mučila s petjem, ki pa je (verjemite!) le del vsebin glasbe: vsako uro smo prepevali, ure so bile nepopisno dolge, moj repertoar pesmi pa je bil vedno preskromen ... Na srečo se je moja kariera učiteljice glasbe hitro zaključila. Poučevala sem tudi prvo pomoč. Teorija mi ni delala težav, za praktične vaje, tj. urjenje obvezovanja, pa sem izkoriščala kar svojega moža. Ko sem poučevala v oddelkih podaljšanega bivanja, pa sem se spet učila za vse predmete do 4. razreda. Pestro!

Pogoji za delo

»Telovadbo« sem v začetku (leta 1978) izvajala v Sokolani. Zelo uspešno smo vadili gimnastiko, na razpolago smo imeli vso gimnastično orodje, ki je bilo delno v lasti šole, delno v lasti TVD Partizan. Ob gimnastiki smo vadili okrnjeni program atletike, pričeli z igranjem košarke in rokometu v dvorani, vse na zmanjšanih dimenzijah igrišča, igrali smo namizni tenis. V Sokolani je ob šolski telovadbi potekala rekreacija, pa še številne prireditve, veselice ... Ob ponedeljkih po prireditvah smo z učenci najprej pospravljali stole, mize, s šolskimi čistilkami počistili dvorano (ali pa tudi ne!) in telovadili naprej. Ko ni bilo več mogoče vzpostaviti minimalnega pogoja za vadbo v Sokolani, smo igrali namizni tenis, šah, plesali v kakšni prosti učilnici ali streljali na improviziranem strelišču v spodnjem hodniku v novem delu šole (tarča je bila nameščena kar na vratih takratne tehnične učilnice in hišnikove delavnice ...). Stanje se je v Sokolani slabšalo do meje, ko je inšpekcija prepovedala vadbo za šolarje.

Preselili smo se v »telovadni razred«, v zahodni del pritličja starega dela šole. Nadaljevali smo z gimnastiko, brez droga, preskoke smo izvajali z zaletom po hodniku. Rokomet je postal »sedeči«, z drsanjem po zadnjici, košarka pa »mini«. Iz Sokolane smo prenesli mize za namizni tenis, ki smo jih postavili kar na hodniku. Bolje je bilo ob lepem vremenu: na igrišču pred šolo smo igrali rokomet, mali nogomet, vadili teke. Zelo smo pazili na žoge, saj smo imeli eno za rokomet, za nogomet pa so si dečki prinesli svojo »ledrjačo« ali pa so igrali

z gumijasto, z nepriljubljenim »balonom«, ki je pogosto odletel na cesto ali k sosedovim, ki so bili z žogo neusmiljeni (niso je hoteli vrniti, pa sem morala posredovati tudi sama; menda so kakšno tudi prebodli, so trdili otroci, ki so se igrali v prostem času). Tekali smo po Šolski ulici po asfaltu, po travi in na daljše proge na Gradišču in v njegovi okolici. Preden smo začeli z vadbo atletike na prostem na Gradišču, smo morali opraviti delovno akcijo, kar je pomenilo ureditev zaletišča za skok v daljino in atletske steze, saj je bilo potrebno populiti plevel, grabljati, prekopati ... Delovno akcijo smo imeli tudi ob postavitvi košev za košarkarsko igrišče. Glavno vlogo je prevzel eden od starejših vaških zidarjev, hišnik Andrej Križek, starejši dečki in seveda učiteljica pa smo bili pomočniki. Nekdo me je zbadel, če si delam spomenik ... Delovne akcije niso bile priljubljeno opravilo za učence.

Pojavljati so se začele obljube o gradnji nove telovadnice, burne razprave o smiselnosti novogradnje ali adaptaciji Sokolane, o uvedbi samoprispevka. Potrebne je bilo veliko utemeljevanja, da obstajajo normativi, ustrezne dimenzije igrišč za izvajanje športnih iger. **16. februarja 1987 smo pričeli z vadbo v novi telovadnici (poskusno)**, saj dovoljenj nismo in nismo dobili, nove telovadnice pa res nismo mogli le gledati! Otvoritev je bila ob krajevnem prazniku, k slovesnosti smo prispevali predstavitev učencev na gimnastičnem orodju, mini telovadno akademijo. Z novo telovadnico so se pogoji za delo iz leta v leto izboljševali, učenci so imeli sčasoma na razpolago vsak svojo žogo za vse športne igre, vso gimnastično orodje, ki smo ga redno uporabljali, atletske in druge drobne rekvizite, plezalno steno ... Zgodilo pa se je nenehno upadanje števila otrok, kar je predstavljalo velike težave za sestavo ekip za kolektivne športe, selekcije ni bilo več nobene. Zgodilo se je, da sem polovico učencev odpeljala na atletsko tekmovanje, da so eni in isti učenci tekmovali iz znanja, športa ...

Celodnevna osnovna šola (od 1980)

Celodnevna osnovna šola (COŠ) na nižji stopnji je prinesla razcvet interesnih, tudi športnih dejavnosti. Telesno vzgojo sem poučevala od 3. do 8. razreda, pouk sem izvajala praviloma zadnje ure v COŠ. K sodelovanju smo povabili številne zunanje sodelavce (nogomet, strelstvo, šah, izrazni ples, planinstvo,

splošna ljudska obramba, gasilstvo, prva pomoč). Otroci so bili v gibanju pri rednih urah telovadbe, v rekreativnih odmorih, opoldanskih odmorih, obveznih interesnih dejavnostih, športnih popoldnevih. Na razredni stopnji je v najboljših časih za športno značko tekmovalo 50 učencev (tek, hoja, plezanje, kotalkanje).

V zbornici je bila velika razlika ob prihodu novink pred 40 leti in v kasnejših letih. Čeprav smo prišle v službo »štiri nove tovarišice«, domačinke, smo bile vse plašne, redkobesedne. Soočile smo se s svojimi bivšimi učitelji, ki so bili vsi brez izjeme prave avtoritete in so nas poznali od malih nog. Mladih učiteljev je bilo zelo malo. Hitro smo dobile številne zadolžitve, ki jih starejši niso marali, sprejele in delale smo vse, kar se je reklo ... Na konferencah smo bile v glavnem brez besed. V tistem času se je v zbornici kadilo. Na nasprotni strani mize sta malo levo in malo desno od mene sedela kar dva učitelja kadilca, ki sta dim velikokrat pihnila naravnost vame! Kajenja nisem nikoli odobraval.

Razredništvo

Biti razredničarka je bila zame ena najzahtevnejših nalog. V začetku učiteljevanja smo vsa predavanja za starše pripravljali razredniki sami, veliko olajšanje je bilo veliko kasneje, ko so se zaposlile pedagoginje, psihologinje, svetovalne delavke. Za vsak roditeljski sestanek sem se pripravljala kot za nastop pred najbolj kritičnim občinstvom: včasih sem z izbrano temo dosegla želeno, včasih pa sem imela občutek, da so starše zanimale predvsem ocene, kje bomo tekmovali, kaj bomo pripravili za praznovanja, božični bazar, kako bomo izpeljali plesne tečaje, valete, pa kam in kdaj bomo šli na izlet, ekskurzije, šole v naravi, kaj se bomo našemili za pusta. Pust me je vedno znova dregnil, da sem z učenci in njihovimi starši našla skupno, dobro idejo. Pa smo se našemili v barbike, »brotvo«, čebelarje ... Dečki so poskrbeli za »tehnične« pripomočke (vedno smo nekaj vlekli, potiskali), deklice pa za obleke, malico, koreografijo, dekoracije, napise ... »Obrazložitve« za skupino sem sestavljala sama, tu in tam je priskočila na pomoč katera od mamic. Praviloma nam je uspelo, z nagradami na središčem in ormoškem karnevalu smo si olajšali plačilo izdatkov za ekskurzije, šole v naravi. Z vsakim zaključnim razredom smo

Lidija Lukman z devetošolci, šolsko leto 2017/18

pripravili tudi gledališko igro, ki jo je režirala neuničljiva Tilika Kolarič. Veliko vaj je bilo potrebnih, da so se učenci, nevajeni igranja, vživeli v vloge, ki pa so jih na predstavi odigrali, kot smo si vsi želeli. Sokolana je bila praviloma polna: prišli so starši, sorodniki, znanci, ki so uživali v amaterski igri in prostovoljno prispevali v razredno blagajno. Kakšen evro smo si prislužili še z izdelki za božično-novoletni bazar. Z idejami babic in mamic ter spretnimi rokami učencev smo pripravili številne domiselne izdelke. Ja, pa smo res počeli marsikaj ...

Opomba:

Prispevek Lidije Lukman s podrobnejšim pregledom športnih tekmovanj in dosežkov najdete na spletni strani središke šole.

Literarni in likovni
prispevki učencev

ŠOLA NEKOČ IN DANES

Naša šola stoji že 130 let. Babici sta nama pripovedovali o šoli nekoč. Prostori v šoli so bili drugačni. Otroci niso imeli copatov in niso imeli toliko igráč. V šoli niso dobili hrane, malico so si morali prinesiti s seboj od doma. Zelo so bili velikodušni, delili so si hrano in šolske potrebščine, saj jih niso imeli toliko, kot jih imamo sedaj. Danes imamo veliko novih stvari. Celó hrana je »bio«. Pri športu uporabljamo veliko rekvizitov: žoge, hodulje, kolebnice, obroče in drugo. Radi hodimo na učne sprehode. Šola se je od nekoč do danes zelo spremenila.

Brina Kirič in Mia Medik, 2. razred

ZARADI VOJNE V UKRAJINI SMO DOBILI NOVEGA SOŠOLCA

V Ukrajini se je začela huda vojna. Mamice in otroci so zbežali iz države.

En otrok je prišel v naš razred. Star je devet let in ime mu je Timothy. S seboj ni prinesel ničesar, zato smo mu podarili oblačila, šolske potrebščine in še kaj drugega. Vsi smo ga lepo sprejeli. Zelo dobro mu gre pri športu in pri matematiki. Razume tudi nekaj slovenskih besed. Hitro se jih nauči. Če pa katere ne razume, mu jo učiteljica prevede s pomočjo prevajalnika na telefonu. Ko gremo na rekreativni odmor, že komaj čaka, ker se z njim igramo na igralih. Vesela sem, da se nas je tako lepo navadil.

Vsi v razredu želimo, da bi se vojna zelo hitro končala. Tako bi se Timothy lahko srečno vrnil nazaj k svojim sorodnikom in prijateljem.

Lina Jurkovič, 2. razred

Olimpijski plakat Tokio 2022, Pia Kuharič, 9. razred (2020/21),
uvrstitev med 30 najboljših plakatov na državni ravni,
javno objavljen na plakatnih površinah Europlakata

POUK NA DALJAVO

Doma smo bili že 48 dni. Zaradi epidemije nismo smeli v šolo. Tudi mama ni smela iti v službo. Moja dva bratca in ata tudi niso smeli nikamor. Učiteljica mi je pošiljala naloge v spletno učilnico. Mama mi je malo pomagala pri delu z računalnikom. Naloge sem vedno delal sam. Učiteljica mi je po računalniku pošiljala tudi pohvale. Sošolce in učiteljico sem zelo pogrešal. Želim si, da bi bil pouk vedno v šoli.

Lan Wunderling, 2. razred

NAŠA ŠOLA

Naša šola je lepa. V njej se učimo različne predmete, kot so matematika, slovenščina, spoznavanje okolja in tuja jezika angleščino in nemščino. V njej se zabavamo, igramo in se družimo. Zraven šole je tudi telovadnica, kjer imamo različne pripomočke za telovadbo. V telovadnici so tudi prireditve. Zunaj so igrala, na njih se igramo. Rada hodim v šolo.

Neža Novak, 3. razred

NAŠA ŠOLA

Moja šola je velika,
v njej veseli smo prav vsi.

Pišem, rišem, telovadim
in računam tri krat tri.

Pri pouku sodelujem
in si znanje nadgrajujem.

Najbolj srečni smo prav vsi,
ko domov se nam mudi.

Nal Bračić, 3. razred

Santorini, Neja Vočanec, 6. razred,
1. mesto na likovnem natečaju Rišem za prijatelja

NAŠA ŠOLA

Zjutraj se zbudimo,
da v šoli se učimo.
V šoli se borimo,
se poštevanke učimo,
da petice dobimo.
Pri okolju opazujemo ptice,
za malico jemo pice.
Pri slovenščini pišemo,
pri glasbi pojemo in rišemo.
Pri športu se razgibavamo,
pri pouku pa zabavamo.

Robi Dečko, 3. razred

Plavalec, Nik Horvat, 7. razred

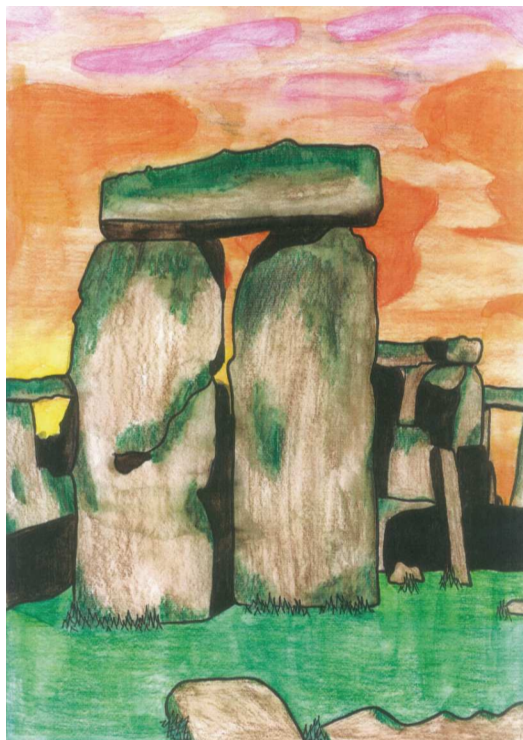
ZABAVNA ŠOLA

Vsako jutro moram vstati
in v šolo odcepitati.
Tam s sošolci se dobimo
ter v razred odhitimo.

No, takrat pa se začne, saj:
pri matematiki sem v krizi,
slovenščina pa je na izi.
Pri družbi govorimo o okužbi
pri naravoslovju pa smo že v gužvi.
Pri angleščini učiteljica sprašuje:
»How do you do?«
Pa ji odgovarjam:
»Saj sem že tu!«

Vsi govorijo, da šola je naporna
in včasih malo že nadzorna.
A meni se ne zdi tako,
saj v šoli imamo se lepo.
Prav zabavna se mi zdi,
ker me veliko nauči.

Jan Horvat, 4. razred

Stonehenge, Alex Lesnikar, 7. razred

NAŠA ŠOLA

Naša šola se imenuje Osnovna šola Središče ob Dravi. Polna je živahnih in prijaznih učenk in učencev. Ima velike učilnice, ki so polne znanja. Učiteljice in učitelji so prijazni in vedno dobre volje, predvsem pa nas veliko naučijo. Med odmorom se igramo na pisanih igralih. Šolo imamo radi, ker se veliko naučimo in se družimo s prijatelji. Naša šola ima približno 150 učencev, stara pa je 130 let. Radi jo imamo in upamo, da bo dočkala še enkrat toliko let.

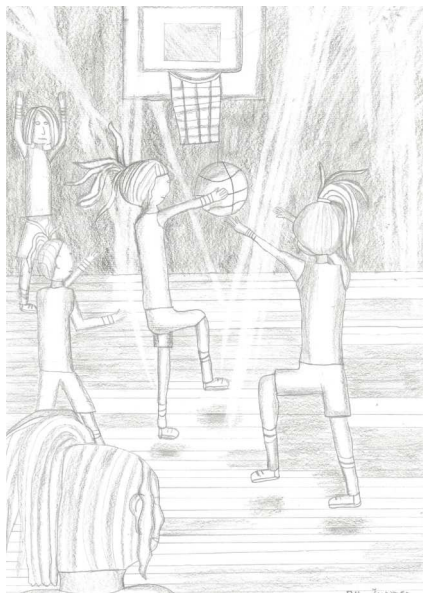
Živa Masten in Ela Šala, 5. razred

MOJA ŠOLA

Moja šola v Središču ob Dravi leži in vsak dan me nekaj novega nauči. V njej smo prijazni učenci in učitelji, glasbeniki in športni vaditelji.

Moja šola je majhna, a zato nič manj dobra in pomembna. V njej se dogajajo same lepe stvari, takšne, ki ti bistrijo um in orosijo oči.

Pina Bračič, 5. razred

Na parketu, Ema Šnajder, 9. razred

MOJA ŠOLA

Čeprav je moja šola mala,
mi je veliko znanja dala.

V njej se šolarji učimo,
vendar tudi veselimo.

Že babice in dedki hodili so vanjo
in vsi pridno skrbeli so zanjo.

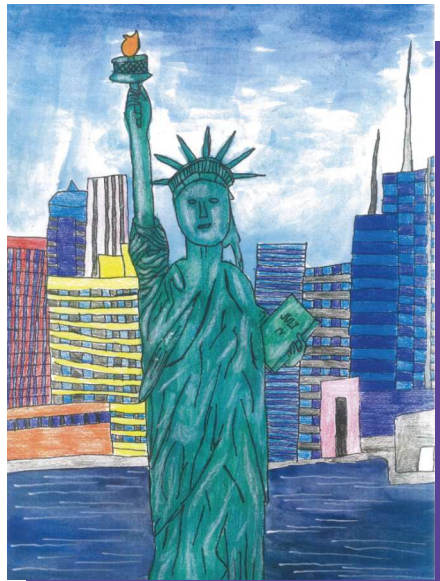
Letos praznuje 130 let,
torej že veliko bilo je valet.

Moja šola je Ekošola,
tukaj se ne pije kokakola.

V njej je tudi knjižnica,
za knjižne molje bližnjica.

In to se pravi,
da je najboljša šola v Središču ob Dravi.

Nika Govedič, 6. razred

Kip svobode, Tian Vočanec, 8. razred

TRI GENERACIJE, ENA ŠOLA

Šola, ki se nahaja v mojem kraju, OŠ Središče ob Dravi, ni pomembna samo za naš kraj, ampak tudi za mojo družino. Že dedek, mama in sestra so obiskovali to šolo. Trenutno žuliva šolske klopi moj brat in jaz. Eden v 9. in drugi v 6. razredu. V družini se večkrat pogovarjamo o spominih na šolske dni in o tem, kaj se v šoli dogaja danes. Strnil sem nekaj zanimivosti, ki so mi jih pripovedovali družinski člani.

Dedkovi spomini so za nas najbolj zanimivi, ker je bilo obiskovanje šole v njegovem otroštvu drugačno, kot je danes. Učitelji so bili zelo strogi. Nič ni bilo nenavadno, če je kdo ponavljal razred. To se je zgodilo več učencem. V razredu je bilo kar 31 otrok. V šolo dedek ni rad hodil, ker je moral pozimi kljub visokemu snegu v šolo peš. Šolali so se samo osem let in ne devet kot mi danes. Pred prvim razredom pa so imeli malo šolo, ki mu je bila najbolj všeč. Vsi sošolci so imeli bolj slabe ocene, ker so imeli malo časa za učenje. Vse popoldneve so namreč staršem pomagali pri delu na njivi ali pasli krave. Dedek se ne spomni veliko smešnih dogodkov, ker je bila šola zelo stroga, s strogo disciplino.

Drevo, Ana Zemljič,
7. razred (2020/21)

Tudi v maminem razredu je bilo veliko otrok, kar 28. Prav tako so se šolali v osemletki, a v teh osmih letih so se morali naučiti toliko, kot se bomo mi v devetih. Učilo jo je nekaj istih učiteljev, ki učijo tudi nas, njene otroke. Zdi se mi zelo zanimivo, da so nekateri učitelji učili že mojo mamo, starejšo sestro, mojega brata in zdaj učijo še mene. Mama se spomni, da je imela dobre ocene. Včasih je rada hodila v šolo, včasih pa ne. Imeli so malo šolo, ki pa ji je bila zelo všeč. Tudi mama ima v spominu šolo kot resno in strogo.

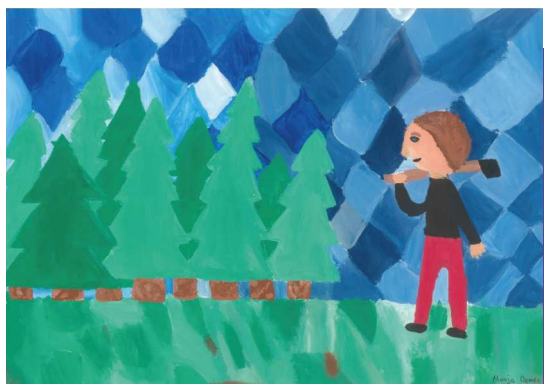
Pri starejši sestri se je pa že veliko spremenilo. V razredu jih je bilo le 14. Takrat je bila že devetletka. Sestra je zelo rada hodila v šolo. Učenci so imeli dokaj dobre ocene. Učilo jo je kar nekaj istih učiteljev kot moja mamo. Sestra se spomni veliko smešnih dogodkov. S sošolci so ušpičili kar nekaj šal na svoj račun ali račun koga drugega. V njenih časih je bilo še smešno, če so učitelju avto ovili s toaletnim papirjem.

Z bratom se vsak dan videvava tudi v šoli. V njegovem razredu je 15 učencev. Tudi on obiskuje devetletko in ima dobre ocene. Občasno rad hodi v šolo. Mislim, da se po eni strani veseli, da bo osnovne šole konec, po drugi pa jo bo mogoče pogrešal. Zagotovo pa bo pogrešal sošolce in sošolke, ker so dobri prijatelji.

Trenutno nas je v mojem 6. razredu 18. Če bi obdržali vse sošolce in sošolke, ki smo jih imeli od prvega razreda, bi nas bilo že 26. A nekateri so prišli in tudi odšli. Osnovno šolo bomo obiskovali devet let. Dandanes nihče več ne ponavlja razreda. Imamo veliko učnih predmetov in dobre ocene. V šolo rad hodim, ko se družimo s sošolci in skupaj kaj ustvarjamo. Kljub temu da sem komaj v 6. razredu, sem doživel že veliko sprememb. Od pouka v šoli, na daljavo, po mehurčkih, z maskami (pa ne samo v pustnem času) ...

Me prav zanima, ali bo še katera generacija iz moje družine preživela svoje otroštvo in zgodnjo mladost med zidovi OŠ Središče ob Dravi. Kaj vse bo drugače? Kdo ali kaj bo ostalo isto?

Miha Samec, 6. razred

Na delo, Monja Ozmec, 9. razred

BUTALSKA ŠOLA

V Butalah so imeli šolo, ki se ji je reklo Sveti Petelin, saj se je pouk začel takrat, ko je petelin zakikirikal za nov dan.

V tej šoli niso imeli likovnega pouka, saj so menili, da je to samo potrata časa. Matematiki so rekli številka. Butalski učenci v šoli niso potrebovali zvezkov, ampak so si morali vse zapomniti. Zato pa so se manj naučili in če je kdo postal učitelj, je moral biti zelo pameten. Obstajale pa so tudi kazni, npr. če si motil pouk, si moral do konca pouka stati na hodniku, če pa so te zalotili pri kajenju, so te vrgli iz šole.

Najbolj nenavadna stvar pri butalski šoli pa je bilo to, da so imeli čisto zraven šole hlev, v katerem je bilo 30 krav. V njem so kuharice vsako jutro molzle krave in iz mleka skuhale mlečni riž.

Svit Cuk, 7. razred

BUTALSKA ŠOLA

V Butalah imajo najboljšo šolo daleč naokrog. Že od daleč se vidi, da to ni samo šola, ampak cel cirkus.

Učilnice so nekaj enkratnega. Učenci sedijo na košarah in pišejo kar na kolenih. Učiteljica piše po zidu, ker ni bilo denarja za tablo. Pri telovadbi si dobro razgibajo noge, ker gredo v gozd plezat po drevesih. Včasih kdo tudi pade na glavo in potem cel teden čudno gleda. Na plavanje hodijo v potok, ki je najbližje šoli. Tam je prava blatna kopel. Za malico si postrežejo s koruzo, ki raste na polju.

Vsak dan v šoli hitro mine, ker vsaka šolska ura traja samo pol ure. Zato se pouk konča ob enajstih. Domov pridejo vsi nasmejani, kot da ne bi bili v šoli; tudi domače naloge ni.

Alex Lesnikar, 7. razred

ČE BI BILA JAZ RAVNATELJICA NAŠE ŠOLE

Če bi bila jaz ravnateljica naše šole, bi bilo marsikaj drugače.

Lesene stole bi nadomestila z udobnimi kavči. Da nam ne bi bilo več treba hoditi po stopnicah do najvišjega nadstropja, bi dala vgraditi dvigalo. V šoli učencem ne bi bilo treba nositi copatov, ampak bi imeli cel dan obute iste čevlje.

Dobili bi šolske zvonce, da učitelji ne bi več mogli podaljšati ure v odmor. Pouka ne bi smeli imeti po šesti šolski uri in tudi dežurni učenec bi po šesti uri lahko odšel domov. Jedilnik bi sestavljali učenci in za malico bi prepovedala tunin namaz.

Ocen več ne bi bilo, na koncu devetega razreda bi vsem samo vpisali petice. Tudi domačih nalog ne bi bilo več, da bi učenci lahko doma samo lenarili. Vsak dan bi imeli učenci vsaj eno prosto uro ali pa bi pri vsaj eni uri gledali film.

Tako bi zagotovo bila najboljša ravnateljica v zgodovini šole.

Tjaša Rubin, 8. razred

Na igralih, Mia Horvat, 2. razred

MED GLAVNIM ODMOROM

Meseca januarja so nam učitelji sporočili, da bomo imeli potresno vajo.

Bila je četrta šolska ura in imeli smo matematiko. Učitelj nam je naročil, da si gremo po obutev in bunde ter si vse to prinesemo v učilnico. V učilnici smo se že obuli in čakali. Pri matematiki smo razdeljeni v dve manjši skupini, zato nas je bilo v učilnici samo deset.

Vaja bi se naj začela tik pred rekreativnim odmorom. Bili smo neučakani in zanimalo nas je, kako bo vse potekalo. Učitelj nam je dal znak in morali smo se skriti pod mize ali pod podboje vrat. Nato pa smo morali oditi iz učilnice. Prišli smo na ven na igrišče in ugotovili, da smo edini zunaj. Do nas je prišla ravnateljica in nas vprašala, če smo se znali zaščititi pred posledicami potresa.

Nato smo lahko odšli nazaj v učilnico. Na poti nazaj smo opazili, da so drugi učenci komaj zdaj prihajali ven. To se nam je zdelo smešno, saj smo ugotovili, da bi se mi edini pravočasno rešili.

Lana Borko, 8. razred

Šport, Brina Kirič, 2. razred

ŠOLA PRIHODNOSTI

Šola prihodnosti bo zagotovo naprednejša od današnjih.

Danes v šoli še pišemo v zvezek, v prihodnosti pa bodo zvezki morda izginili iz šol. Učenci bodo uporabljali samo telefone, (tablične) računalnike ... Vse učne snovi učiteljev bodo na računalnikih, tudi delovni zvezki in učbeniki. Morda niti ne bomo več potrebovali učiteljev, saj jih bodo zamenjali roboti.

Mogoče šol sploh ne bomo več potrebovali, saj bo lahko vsak imel svojega robota-učitelja doma. Ne bomo več potrebovali torb, saj si bomo lahko vse, kar bomo potrebovali za pouk, prenesli na telefon. V prihodnosti bo tako vse odvisno od računalnikov in strojev. Na šolah delavci, kot so čistilke, hišniki, kuharice, učitelji ..., zaradi robotov ne bodo več potrebni.

V šoli se bodo morali učenci učiti več kot zdaj mi, ker bo več snovi, vsebin, saj znanstveniki ves čas odkrivajo nove stvari in prihajajo do novih spoznanj o našem svetu. V šolo se bodo učenci pripeljali z letečimi avtobusi, avtomobili ...

Šola se bo v prihodnjem času zelo spremenila, tem spremembam se ne moremo izogniti. Spremembe se bodo vedno dogajale; morda v daljni prihodnosti ne bodo potrebovali niti telefonov, ampak še kaj bolj naprednega.

Jan Samec, 9. razred

Na igrišču, Deniz Milan Mele, 1. razred

V ZNANJU JE MOČ

Vsak človek ima nekaj znanja, če ga pokaže ali ne. Vsak ima svoja področja, na katerih je močnejši, in tako tudi mi, učenci OŠ Središče ob Dravi, pridobivamo osnove in izkušnje, ki nam bodo kasneje v življenju prišle zelo prav. Znanje vedno bolj nadgrajujemo in si s tem širimo obzorje.

Marsikateri učenec se ob misli na šolo in učenje zmrduje, ker mu ni jasno, kje bo to znanje potreboval, in se mu zdi nesmiselno, da se določeno snov uči. Velikemu številu učencev v šoli gre samo za dobre ocene, zato se učijo samo takrat, kadar se morajo. Vsi pa se moramo zavedati, da bomo (kljub našemu razmišljanju, da je vse skupaj zaman) to osnovnošolsko znanje še kako potrebovali. Res je, da ga bomo do tedaj, ko bo treba uporabiti znanje, ki se nam ni zdelo uporabno, malo pozabili, ampak če smo ga v osnovi nekoč usvojili, ga bomo z malo truda spet obnovili. Vsaka predelana snov ima svoj namen.

Če imamo znanje, ki je dovolj »močno«, utrjeno, ne potrebujemo drugih, da bi se zanašali na njih, in si lahko zaupamo.

Lea Munda, 9. razred

Pri pouku, Valentina Krničar, 2. razred

Premagati strah, Boštijan Majcen, 7. razred (2020/21)

Šola nas povezuje

Zbornik ob 130-letnici šolske zgradbe v Središču ob Dravi

Izdala: OŠ Središče ob Dravi

Založili: OŠ Središče ob Dravi in Občina Središče ob Dravi

Uredniški odbor: Lidija Meško Merc, Breda Munda,

mag. Jasna Munda, Samo Žerjav

Lektorirala: Lidija Meško Merc

Naslovnica: Janja Rudolf

Oblikovanje: Kreativna PiKA, družba za komunikacijski management, d. o. o.

Naklada: 500

Središče ob Dravi, april 2022

ZCIP - Kataložni zapis o publikaciji

Univerzitetna knjižnica Maribor

373.3(497.4Središče ob Dravi)(091)(082)

OSNOVNA šola Središče ob Dravi

Šola nas povezuje : zbornik ob 130-letnici šolske zgradbe v Središču ob Dravi / [uredniški odbor Lidija Meško Merc ... et al.]. - Središče ob Dravi : OŠ : Občina, 2022

ISBN 978-961-95748-0-5

COBISS.SI-ID 104192259

V znanju JE MOČ

Vsak človek ima nekaj znanja, če ga pokaže ali ne. Vsak ima svoja področja, na katerih je močnejši, in tako tudi mi, učenci OŠ Središče ob Dravi, pridobivamo osnove in izkušnje, ki nam bodo kasneje v življenju prišle zelo prav. Znanje vedno bolj nadgrajujemo in si s tem širimo obzorje.

Lea Munda, 9. razred

Čprav je moja šola mala,
mi je veliko znanja dala.

Nika Govedič, 6. razred

Šola, ki se nahaja v mojem kraju, OŠ Središče ob Dravi, ni pomembna samo za naš kraj, ampak tudi za mojo družino. Že dedek, mama in sestra so obiskovali to šolo.

Miha Samec, 6. razred

Moja šola je majhna,
a zato nič manj dobra in pomembna.
V njej se dogajajo same lepe stvari,
takšne, ki ti bistrijo um in orosijo oči.

Pina Bračič, 5. razred

Vsi govorijo, da šola je naporna
in včasih malo že nadzorna.

A meni se ne zdi tako,
saj v šoli imamo se lepo.
Prav zabavna se mi zdi,
ker me veliko nauči.

Jan Horvat, 4. razred